

In lần thứ nhất: 1.500

Vốn một cuốn: 0\$10

80
INDO-CHINOIS

2116

TAM-KỲ
ĐỒ

TRUNG-ƯƠNG THÁNH-TÒA

MINH-CHƠN-LÝ

Ngọc-Hoàng Đại-Đề Hội-Giáo

DÉPÔT LÉGAL
INDOCHINE

Nº 19910

CHUYỂN MÊ KHẢI NGỘ

轉迷啓悟

HỘI THÁNH TRUNG ƯƠNG

Xuất bản và giữ bản quyền

1934

IN TẠI NHÀ IN KHÉO F. VÂN-VOVAN

BENTRÉ

DÉPÔT LÉGAL - Le 12-10-34 - Tirage 1.500 ex.

CÁO BẠCH

Quyển Thánh-Huấn **CHUYỂN-MÈ-KHÃI-NGỘ** này, Hội-Thánh Trung-Ương chưa cho số, là vì Hội-Thánh còn đương chọn rông những Thánh-Giáo nào ra nơi Cơ-bút Nguồn-Cội Chơn-ly mà thôi.

Những cuốn trước, từ số 1 đến số 9 và những cuốn không có cho số, đều không phải là trọn Thánh-Huấn của Tòa-Thánh Trung-Ương.

Trừ ra cuốn kinh **Tu-Chơn Thiệp-Quyết**

Chánh Tả Yếu Lý

Một phần cuốn Thánh-Giáo Chánh-Truyền

Một phần Kinh Nhứt thời, kệ Nhứt thời

Chương trình Minh-Chơn-Lý

Một phần Thánh-Huấn số 6, số 8 và số 9

thì đều là Thánh-Huấn của Nguồn-Cội Chơn-Lý, còn những cuốn kia đều là Thánh-Huấn Phổ-độ các nơi, tự lâu nay để cho Thánh-Thất Định-Tường ban hành giùm mà thôi.

Nay Hội-Thánh Trung-Ương nhứt định kiểm duyệt lại, chọn những bài nào rông rạc của Chơn-Lý Nguồn-Cội, sẽ in lại, còn bao nhiêu thì Hội-Thánh không nhìn nhận tới.

Vì vậy nên cuốn Thánh-Huấn này chưa cho số hiệu, là đợi soạn cả thấy cuốn trước đăng ấn hành lại cho số trước cho rồi, thì mới cho số cuốn này.

Làm như vậy Thánh-Huấn mới được phân biệt, thì người đọc mới dễ tìm cho rõ Đạo của ĐỨC-CHỈ-TÔN.

Vài lời căn cáo trước, xin đọc giả lưu ý.

Mong thay

Hội-Thánh Trung-Ương

CĂN CÁO

KINH THÁI-DƯƠNG (1)

Giấc vừa tỉnh tỉnh thần trong suốt
Tưởng đến ơn ngọn đuốc Thái-dương
Kiêm quang chánh chánh đường đường
Hang cùng nẻo thăm khắp phương soi vào.
Gọi khắp kẻ đồng bào bồ ích
Đại-Vỏ xưa du tích thốn âm
Sanh sanh bề khổ luân trầm
Một phân bóng ác vàng cầm mấy mươi.
MỘT lo bỏ biển lười nọc quĩ
Chính là đồ tiên hủy thân danh
Dầu cho phải mặt hùng anh
Thờ thần hèn nhác thì mình phải hư.
HAI lo phải dỉr trừ bốn vách
Cổ chí kim tai ách tại đây
Lo cho công nghệ trượng bầy
Lo sao danh giá sánh tày non sông.
BA lo phải đồng lòng đồng dạ
Đặng lo trừ cái họa đại khờ
Học hành lo chớ bơ thờ
Tứ dân tứ thú hồng hờ sao nên.
Trăm việc giữ sự bền làm trước
Một bước cho một bước vững vàng
Nhà no người đủ mọi đàng
Cậy nhờ Đức-cả Thái-dương hộ trì.

(1) Bài kinh này ban hành ra cho đọc tại Tòa Thánh và các Thánh-thất cùng tại gia trong lúc cúng thời Mẹo, sau khi đọc Ngũ-Nguyên và ba bài kệ: Giảng cơ chỉ rõ mấy Kiền Khôn.

Chư-vị nào không cúng thời Mẹo, thì khuya thức dậy trước khi bước xuống đất, ngồi trong mùng lấy dầu rồi đọc cũng được. Các chư vị này, sau khi cúng thời Tý, phải rửa mặt súc miệng rồi sẽ đi ngủ, ngỏ hầu khi thức dậy miệng còn sạch mà đọc bài Thái-Dương.

CHUYỀN MÊ KHẢI NGỘ

CHƯƠNG qua vự đắc qua
GIÁO Đạo kỳ truyền Đạo.
THIÊN mạng viết phi thường
TÔN nghiêm thùy khả đảo.

Bần Đạo chào chư đệ-tử, chỉnh đàn tiếp Đức Chí Tôn.

NGỌC đình sắc tứ luật điều qui
HOÀNG lĩnh sa thừa kẻ tự khi
ĐẠI kiếp đại thành kỳ tám chục
ĐỂ ân rộng mở cảnh Vô-Vi.

Thầy chào các con. Các con bình thân nghe Thầy;

264.- Các con chuộng CAO-ĐÀI danh hiệu

Mà không lo thấu hiểu Đạo mầu

Ngàn khuyên muôn dạy bấy lâu

Lòng con bôi lọ một câu chưa rành

Nói năng dường sai niệm kinh

Gạn lòng lại thử ngọn ngành u ơ

265.- Thầy thấy trẻ bơ vơ rất hồ

Hồ nổi con chưa rõ ĐẠO CHA

Đạo CHA chánh trực vô tà
Lời CHA đả dạy thiết tha từ nào.

Con mê giấc mộng ảo bào
Lảng lơ Đạo-cả ngọt ngào mỗi ngon.

266.- Đưa mắng tính đại khôn khôn đại
Đưa say mê ân ái ái ân

Đành quên Đạo cả tính thần
Đành vui các bụi Chơn-thân của mình

Dầu cho hay biết tin lành
Biết rồi cũng phải, cứ gìn ý riêng.

267.- Tu nghe đọc Mười khuyên lỗi miệng

Tu nghe cầu Ngủ-nguyện đầu môi

Tu vầy THẦY gấm than ôi !

Tu vầy sao thoát Luân-hồi đó con ?

Tu vầy danh giá đâu còn

Tu vầy Đạo-cả ai tôn ai vì.

268.- Tu phải biết TAM-KỶ mở Đạo

Vì các con ngư-ngáo thiện duyên

Mê mang giấc mộng nhân tiền

Luân trầm khổ hải liên miêng chẳng rời

Khoe mình cậy thế gạt người

Nghiệp chường rồi đời, Trời thăm đất than.

269.- Sao chẳng xét oan oan tội đủ

Sao không lo Trung-Thứ làm đầu

Trái oan, oan trái, cơ cầu

Trả vay, vay trả, mảy thu chẳng lằm

Xưa nay những đũa cơ thâm

- Thiên-Điều bảo ứng khỉnh khâm đầu sai.
270.- Thầy thương xót muôn loài sanh chúng
Thường khuyên rằng một rún một nhao
Trách con đành dạ lảng xao
Trách con chẳng kể đồng bào là chi
Trách con mắng tánh Tham Si
Trách con đồng, kẽm, thau, chì chẳng phân.
271.- Loạn phép nước Thánh Thần đầu chứng
Luật tự nhiên cảm ứng hằng hồi
Khuyên con thấy đũa trở mời
Khả trừ chớ để hóa giới trong xương
Đạo Thầy chánh chánh đường đường
Đạo dạy cang-thường, luân-lý nghĩa-nhơn.
272.- Đạo chỉ rõ Thiên-chơn thanh tịnh
Đạo dạy rành bốn tánh linh thông
Đạo-nguyên vốn thiệt hư-không
Đạo-lý nghiêm cùng cách-vật trí-tri
Đạo-tâm đả gọi duy-vi
Đạo ngăn cấm việc thị-phi lảng-loàn.
273.- Đạo khuyên giữ bình-an trật-tự
Đạo nào cho chống cự mạng Trời
Đạo không dạy việc rối đời
Đạo dạy con người «đĩ hiếu vi tiên»
Đạo lo công quả mắng viên
Đạo gốc chí-thiền bất ly tu du.
274.- Các con sản trượng-phu tâm tánh
Khả mau lo xa lánh mê đồ

Trời Nghiêu, cổ phúc hàm bồ
Đạo-duyên thiện-niệm qui-mô sẵn-sàng
Tức Tâm tức Phật một đàng
Lập công tiêu-nghiệt dưỡng an tinh thần.

275.- Thấy nhiều trẻ siêng năng cầu đạo

Tưởng Đạo THẦY ở đạo núi non
Hoặc là ở bãi ở hòn

Bạ đâu tin đó, nghe đồn cứ đi

Chẳng cần cạn nghĩ kỹ suy

Đói ăn bánh vẽ, ích gì mà mơ.

276.- Có trẻ tưởng Đạo-thơ là chắc

Cứ lần mò lượm-lặt Đơn-kinh

Chẳng lo phổ-độ chúng sinh

Lo trông Hồ-giáng lo rình Long-thăng.

Khác nào bịnh liệt trở trắng

Mà tra tánh-được bịnh căn sao lành.

277.- Cũng hiếm trẻ lập thành sáo ngữ

Dày công phu nước chữ tam-sao

Khen cho hạnh khổ công lao

Mà rồi công quả lạc vào Bàn-Môn.

Dầu cho tiếng nổi như cồn

Khác nào bông giấy diêm son ích gì?

278.- Chỉ cho trẻ đường đi phổ-độ

Ấy là đường cứu khổ tiêu tai

Đừng cho sanh chúng bị ai

Đừng cho sanh chúng vương chài tứ-phi

Rèn lòng cẩn thận tứ tri

Một lòng son sắt qui-y theo THẦY.

279.- THẦY thường dạy đừng bày chuyện lạ
THẦY thường răn đừng tá danh THẦY
THẦY thương trẻ dại thơ ngây
THẦY diu giắc trẻ đường ngay công bằng.

THẦY đâu dạy việc lỗ lã
THẦY đâu dạy võ, dạy văn, dạy phù.
280.- THẦY dạy trẻ việc tu phải xét
THẦY dạy con phân biệt Chánh Tà
THẦY đâu dạy việc tinh ma
THẦY đâu dạy việc bất hòa dưới trên.
THẦY khuyên việc phải việc nên
THẦY đâu dạy trẻ học tên phong thần.

281.- Các con răn cân phân cho kỹ
Con phải tìm Đạo Lý mà theo
Đừng mê những việc hiểm nghèo
Đừng nghe những tiếng trớ trêu phỉnh phờ
Trắng trong mây phủ trắng lò
Con phải biết bờ, biết bến, mới hay.

282.- Đạo THẦY dạy, cần ngày cần tới
Bởi các con chưa mới lấy mình
Lời THẦY đã dạy đình ninh
Con tua Tam-tĩnh, hờ-hình dặng nào
Con mong mới được Đạo cao
Chánh-tâm thành-ý, chớ xao lãng lòng.

283.- Răn chi công dứt vòng Dục-vọng

Đừng để cho tâm động mà hư
Kia xem những bức Như-Như
Thần, Tiên, Phật, Thánh, trước trừ lục căn
Nhứt-Thành cho đặn trang bằng
Tự nhiên con gặp Ngươn-Thân tánh Trời.

284.- Con phải nhớ những lời dạy trước
Kiếp Ngủ-Lôi kể duợt gần đây

Con nào tỉnh tỉnh say say
Kiếp đọa căn đày, đừng trách móc ai
Con nào mượn tiếng CAO-ĐÀI
Phải biết rằng Trời giữ luật Vô-Tư.

285.- Còn những đũa «Nhân-cư-bất-thiện»
Sao quên câu «Như-Kiến-phế-cang»

Đã sanh ra cõi trần-hoàng
An-thường thủ-phận đừng toan hại đời
Công dư nên giúp cho Trời
Bằng không khuyên chớ dối Người gạt Ta.

286.- Một đời vốn có ba tất thở

Đừng để cho dở-lở công trình
Phải lo giúp sức Hiếu-sinh
Phải lo cho được công thành danh thơm.
Phải lo xuôi nước thuận bờm
Phải cho biết nghĩa áo-cơm cội-nguồn.

287.- Dùng gươm Huệ dứt luồng tai ách
Mượn Cam-Lồ rửa sạch trái oan

Dắt nhau đến bến Từ-Hàng
Trương bờm Chơn-Lý tìm đàn Bồn-Lai

Nhứt tâm đừng lựa nay mai
Nhứt tâm mới gặp CAO-ĐÀI cảnh xưa.

288.- Thấy các trẻ mắc lừa mưu quỷ
Quen giọng đờn quên nghỉ Chơn-Thân
Vầy đoàn hiệp lủ lẳng xằng
Đồ-danh trục-lợi Nghi, Tần, hoành, tung.
Reo hò đạo-đức ung-dung.
Mà lòng nham-hiềm nọc ong miệng lẳng.

289.- Còn phải giữ tấm thân là trọng
Luật Cao-Xanh lộng lộng chẳng sai
Con nào vào cửa Cao-Đài
Thì đừng lòng một dạ hai bán Trời.
Con nào muốn được nên người
Thì phải giữ lời Thầy dạy mới nên.

290.- Thầy chực sẵn chiếc thuyền phở-độ
Đưa người qua biển khổ sông mê
Còn ai nặng kiếp chẳng về
Thì tay Thuyền-chủ khó bề đợi trông.
Con nào muốn sạch bụi hồng
Thì phải ghi lòng tin cậy có Cha.

291.- Muốn cậy Cha phải ra công khó
Phải Chí-thành lo độ kẻ mê
Sao cho lớn nhỏ đều huề
Sao cho trên dưới đừng nghe chuyện xằng
Sao cho ngay thật ở ăn
Sao cho tánh hạnh mười phân vẹn mười.

292.- Đừng để tiếng trò cười CHƠN-LÝ

Đừng cho ai khinh bỉ TAM-KỶ
Con ôi ! Táo-Hóa tiều-nhi
Ai tuân thì được, ai khi thì lắm
Ai mà có chúc giả-tâm
Mượn danh CHƠN-LÝ mưu thâm phải vương.

293.- Đuốc CHƠN-LÝ TRUNG-ƯƠNG sáng rõ
Người đi đường phải ngó mà theo
Thuyền đi vững lái êm lèo
Bộ đi tránh khỏi hiểm nghèo gai chông
Ấy là đuốc CHỦ-CHƠN-ÔNG
Cả mưa chẳng tối, to giông không lờ.

NGỌC bàn lỗ lỗ tròn trong tay
HOÀNG lĩnh tùy thời cuộc trở day
ĐẠI giác đại thừa chờ đại mạng
ĐỂ ân tràng bữa khắp đông tây.

Thầy ban ơn cho các con ; bình thân nghe Thầy :

294.- Các con chớ bơ thờ mỗi Đạo
Đạo càng cao quĩ ngạo càng nhiều
Thích-Ca vững chí chẳng xiêu
Da-Tô chắc da trăm chiều chẳng day
Quĩ ma mưu kế khó tà
Ai biết có THẦY ma quĩ phải dang.

295.- Các con dốc tìm đàn CHƠN-LÝ
Trước lo trừ tà mị nơi tâm
Đừng cho nứt mục trở mầm
Đừng cho tọc nẩy, rề dâm, sanh chồi

- Có đâu đã chẳng phân bồi
Lại còn đề ý đặng xoi đặng ngờ.
- 296.- Ngăn lụt nước, đề bờ phải chắc
Dựng Đạo nhà lục tặc phải trừ
Đừng cho thiệt thiệt hư hư
Đừng cho đũa dốt làm **Sư** nhà **Thiền**.
Phải cho khẩn khích **Mười-khuyên**
Phải cho bền vững năm giềng trước sau.
- 297.- Đuốc **CHƠN LÝ** là đầu muôn việc
Chơn-ly rành thì diệt tà tâm
Con ôi ! **CHƠN-LÝ** cao thâm
Muốn tường **CHƠN-LÝ** phải tầm đầu giây
Cung tường cao vọi ngúc mây
Phải dò mực thước tay **THẦY** bởi đâu.
- 298.- Mắt chưa thấy góc bầu **Thế-giải**
Cả miệng hô oán cái **Kiên-Khôn**
Biết sao là méo là tròn
Biết sao là xác là hồn nói nghe !
Khuyên con trăm việc đặc dè
Thị-phi việc thế, chớ hể dễ tai.
- 299.- Muốn hành Đạo đừng sai chữ **ĐỨC**
Hành đạo cho thiệt mực một đường
Nói trang **TỨ-THÁNH** làm gương
Nên gương **Đạo-Đức** chữ **THƯƠNG** làm đầu
Thương thì nhân nhịn nhường nhau
Nhường nhau mới được trước sau thuận-hòa.

- 300.- TỬ-ĐẠI-THÁNH bốn Nhà hiệp **MỘT**
Mới đủ làm rường cột **CAO-ĐÀI**
ĐẠO, NHƠN, TÂM vẫn có hai
Hóa **NHƠN** thành **ĐẠO** giới mài cho **TINH**
Đả **TINH** lại **NHỨT** mới xin
NHỨT rồi cần phải giữ gìn **KHUYẾT-TRUNG**.
- 301.- Mười sáu chữ giữ lòng bền chắc
Vẳng đêm ngày như nhắc bên tai
Chấp-Trung đừng để sót sai
THẦY đã dạy hũy, dạy hoai nhớ chẳng?
Tu hành vốn tại **số** phần
Con coi kiếp trước mấy lần có Duyên.
- 302.- Con dầu muốn thành Tiên, thành **Phật**
Phật ở lòng chơn thật mà ra
Có duyên dặng kiếp người ta
Nghe lời dạy dỗ bỏ qua thiệt mình
Sao cho trọn kiếp trường-sinh
Học qui-cử chánh, đừng kinh-kệ quàng.
- 303.- Con những mắng đa mang chữ **Vọng**
Quên **Đạo** người, lại trọng **Thần Tiên**
Đạo-Người Hiếu-Đề vi tiên
Quên phần **Hiếu-Đề**, **Thần Tiên** ai màng
Suốt thông **Hiếu-Đề** mới ngoan
Lầm thông **Hiếu-Đề** hại càng xiết bao.
- 304.- Con thử nghĩ **Đạo** cao là mấy
Đạo đâu dùng việc quấy phỉnh con

Đạo lo sau trước vuôn tròn
Đạo đâu dạy việc chia môn rẽ vời,
Đạo không cả tiếng lấp lời
Đạo dạy biết TRỜI, biết PHẬT, biết THÂN.

305.- Con chó học nghĩa nhân ngoài miệng
Con rân xem kinh-truyện Thánh-Hiền
Làm con không Thảo ai khen
Làm em không Thuận như kèn không giảm
Đồng-bào cốt nhục tình thâm
Qua phần bậu bạn chó cầm răng chơi.

306.- Giếng bậu-bạn nghiệm lời hơn thiệt
Kéo lằm tay xảo quyết tình ma
Con ôi! Ích-hữu có ba
Còn phần Tồn-hữu cũng là dư trăm
Bạn nhờn, bạn nghĩa khó tầm
Giống bạn âm thầm, khuyên dứt nó đi.

307.- THẦY hết dạ TỪ-BI với trẻ
Sao các con chẳng nề lời THẦY
Trớ trêu khen trẻ gan thay
Chẳng kiên Núi vững, Đất dày, Trời cao,
Huỳnh-Lương là giấc chiêm bao
Rân học phong trào Ấp-Tồn Thuấn-Nghiêu.

308. - Sống tại thế chẳng nhiều bảy chục
Lại còn vương họa-phúc phi thường
Thêm phần tật-bệnh tại ương
Sao không tích đức, bồi đường thiện càng
Lo chi những việc nhố nhăng

Lo chi những việc ăn năn muộn rồi.

309.- Cung Bạch-Ngọc vô hồi cảnh đẹp

Khuyên các con khá đẹp phạm tâm

Trời êm, gió tạnh, trăng rằm

Xui chèo Bác-Nhã khây cầm Chơn-Như

Tụng câu Tữ-hiếu, Phụ-từ

Ngâm bài Âm-chất đặng trừ thói mê.

310.- Lời chánh đáng ai hề thấy đếm

Tiếng phỉnh phờ ngày đêm đêm rù

Con ôi! «Thân thể phát phu»

Muốn tu thì phải thiết tu mới thành

Sao cho Tiên tịch để danh

Tu đừng bày việc tranh giành đảng phe.

311. - Tu phải biết Trời che Đất chở

Tu đừng cầu sống vỏ nước tràng

Tu đừng bàn việc cơ hàng

Tu đừng bày việc Hóa-càng Tiểu-nhi

Tu đừng bàn việc tiên-tri

Tu thì cứ giữ điều-qui chớ rời.

312. - Tu phải biết cơ Trời tối trọng

Tu phải trừ Dục-Vọng Tham Sân

Con ôi! ai phước có phần

Ai tu nấy được, ai cần nấy thân

Ớ con Khấp cả dưới trần!

Muôn kiếp mấy lần, mới gặp hội ni?

313.- Đừng ai tưởng Hóa-Nhi bé bé

Cầm Hóa-Nhi dường thể trò chơi

Nểm coi miệng sữa còn hôi
Luận việc lở bồi, **Điền, Hải, Tang, Thương!**
Khuyên con mau tỉnh mộng trường
Đừng học theo phường sóng gió nói ăn.

314.- Lời **THẦY** Dạy phải chẳng rành rành
Nhắn các con **CAO-LÃNH** răn nghe:

Khuyên con cẩn thận kiên dè
Đừng lòng xu mị lập bè dối dân
Tu cho biết Thánh, biết Thần
Biết Trời biết Phật mới rằng là Tu.

315.- Thấy các trẻ công phu khó nhọc
Mà thiếu công năm lộc bảy lừa
Chẳng coi cơn nắng mỗi mưa
Có ai đi chợ đợi trưa bao giờ
MẠNH chèo còn kiếp đến bờ
Nếu chờ đúng **NGỌ** trễ giờ chợ tan.

316.- Chớ học việc **DINH-HOÀNG-THẾ-GIẢI**
Răn chằm nom nội bãi **LẠC-HỒNG**
Đất hoan ruộng trống minh mông
Chung cùng kẻ của, người công, cho thành
Đạo là thanh tịnh tịnh thanh
Quan-Âm giữ mực **Tịnh-Bình Lưu-Ly**.

317.- Muốn giống tốt **VỤA** y kỹ lưỡng
Giống quá mùa vựa bưng không nên
Đạo là hột giống tự-nhiên
Hóa sanh Trời Đất mỗi giềng người ta

Đạo Trời nào ở đâu xa,
Hễ diệt lòng tà, thì rõ Đạo-chơn.

- 318.- TÔI nhờn nghĩa, nghĩa nhờn phải xét
Nghĩa Nhơn cho phân biệt chánh tà
Hãy xem gương trước THÍCH-CA
Ra tu cũng phải đôi ba lần lằm
Biết lằm liền biết hồi tâm
Hồi tâm mới được quĩ khâm Thần nhường.
- 319.- Ai cũng nói rằng thương nòi giống
Thương giống nòi phải trọng dân sanh
Ai nuôi ai dạy trưởng thành
Lớn khôn lại muốn tung hoành ngổ ngán
Dụm bè hiệp lũ vầy đoàn
Chẳng kể Thiên-Đàng Địa-Ngục là chi.
- 320.- Tu phải tránh thị phi huyên hoặc
Tu phải bồi Âm-chất Bồn-Nguyên
Đừng lo danh hão nhân tiền
Lo bề đức hạnh ròng chuyen Đạo Trời
THẤY đà ráo lưởi cạn lời
Chớ chác Luân-hồi kiếp kiếp chẳng buông.
- 321.- Tiếng làm lành, nói tuôn cửa miệng
Hỏi việc lành một chuyện cũng không
Cất chùa đút Phật bao đồng
Chay mùa cúng lễ, gọi ngông rằng lành
Con ôi ! THẤY chẳng vụ danh
Vụ con sửa lỗi đừng sanh sự xằng.
- 322.- Trời lộng lộng chẳng rằng chẳng nói

ĐỐ sao cho qua khỏi mắt Trời
Khuyên con rán mở con người
Mộng cườm rán lẽ, rán khươi cho rồi
Khoan lo đến mắt của người
Quáng-gá cận-thị, chớ cười mà chi.

323.- Lời dặn trước rán ghi tất dạ
Long-Sa-Kiên THẦY đã dạy rành
Sa-Giang THẦY đã gọi KHANH
Thời kỳ trách nhậm THẦY đành cậy con
Khuyên con bồn phận lo tròn
Đừng lòng thối thác tiếng đồn sử xanh.

324.- Con mắng trọng tơ mảnh thân thể
Rằng ốm đau nặng-nhẹ vỏ-vàng
Con ôi ! Cái xứ bì-nang
Phải lo trả kiếp, còn màng nó chi
KHẢI-SO' lòng dạ trợn nghi
Nên mới kiếp kỳ dự cuộc LIÊNG-HOA.

325.- CƯỜNG, con khá tâm hòa ý hiệp
Việc củ xưa luôn diệp THẦY phân
Con ruồi đồ nặng đòn cân
Hãy noi Minh-đức tự tân lấy mình
Trung-Dung gốc bởi chí-thành
Đạo THẦY gốc bởi HÒA-BÌNH THẾ-GIAN.

326.- THẦY biết LUY rỏ dàng CHON-LÝ
Cũng vì đâu, nên ty nên hềm
Ty hềm chích mịch anh em
Anh em chích mịch, THẦY thêm đau lòng

LỬY con rân trợn thủy chung
Huỳnh-đệ trùng phùng tiếng ngời bốn phương

327.- KINH nhứt sự thì trường nhứt trí
Rỏ kinh quyền tự tỷ tỷ tha
Giềng năm mà lại có ba
Năm ba khấn khích sao qua cơ Trời
Cơ Trời lộng lộng vơi vơi
Ớ con ! quẻ đoán đủ lời khỏi TRANG.

328.- Rày ngọn bút Thiên-Đàn day cán
Độ gần xa cho hản Đạo-Trời
Sa-Giang thấy trẻ thiệt thời
ĐỊNH, KIÊN, lui tới đắp bồi chí công.
Thương thay các trẻ có lòng
Cao-Thiên sẽ chuyển NHƠN-PHÙNG hiệp đây.

329.- Tháng mười một đến ngày mồng chín
Cuộc TU-MI THẦY định Trung Ương
Các con Nam Nữ tự trường
Đặng THẦY chọn mặt bản vàng xướng tên
Nhấn con TRẦN-MẠNH chớ quên
VỤA, TÔI, NGỌ, LỬY một thuyền mới xinh.

330.- Khuyên các trẻ lòng gìn Trung-Thứ
Đừng cưu mang hai chữ thù hềm
Sao cho Đạo rộng mở thêm
Sao cho Đạo được dưới êm, trên hòa
Như vậy con thể mặt CHA
Như vậy con được dựa Tòa-Ngọc-Kinh.

Nhơn. — *Thầy tạm đình sắc lệnh cho Thê-Liêng Tiên-nữ lập cảnh Phổ-Đà nơi Kiên-Giang. Vậy từ đây bài chú thỉnh Thê Liêng và Kinh Kinh mừng Nữ-Phước-Thần đều ngưng lại một thời kỳ để đợi lệnh mới. Thê-Liêng Tiên-Nữ đã hiệp với Nữ-Phước Thần ở nơi Tuyết-Vân Động dưỡng tánh tu tâm. Bá-Linh-Cơ-Sám Thầy giao lại cho Đại-Đạo ban hành, ai có lòng tin-ngưỡng dùng tại gia cũng được. Vì Nữ-Phước Thần không còn canh phòng Linh-Sám nơi Hiệp-Thiên-Đài nữa, nên Thầy cho phép giao chơn dung Nữ-Phước Thần cho Chưởng-Quản Hiệp-Thiên-Đài nhứt định.*

TRƯƠNG trải đường nhân dẫn chúng sinh
THIÊN ân khuyên tạc chữ Công-bình
SU truyền hửu phụ dừng nghi lẫn
GIÁNG giải chư hiền nghĩa đệ huynh
Bồn chức chào chư Thiên-mạng.

.....
.....
.....
CA, KIÊN, NHƠN, CHIÊU, NGHI, TRUNG, TÚ,
KIM, DIÊU, TRUNG, KIÊN, chư Thiên-mạng phải
có mặt tại đây lắng nghe lệnh Khương-Giáo-tông.
Các vị nào không có xương tên nơi đây, xin tạm
lui nơi Cửu-Trùng-Đài đợi có phân sự sẽ đến.

Bồn chức thị lập.

KHƯƠNG phất Hạnh-Huỳnh trấn Hiệp-thiên
THÁI bình mong chúc vạn dư niên
CÔNG khai công Đạo truyền Công-lý
GIÁNG giải khuyên đừng tánh đảo điên.
Lão chào chư Thiên-mạng

.....

.....

CA, hiền-đệ lo sắp đặt xong sẽ tái cầu, sẽ có
Đức Chưởng Giáo đến dạy việc.

(Thăng)

CHUỖNG quản Thiên-đài sắc tự nhiên
GIÁO khai Đại-Đạo hiệp chư Hiền
THIÊN vô nhị nhứt lời hăng ví
TÔN chỉ Tam-kỳ độ hữu duyên.

Bần đạo mừng chư đệ-tử.

Ở các đệ-tử yêu dấu ! Người có hồn mới khôn,
Đạo có hồn mới thành, mà Người có ba hồn, bởi
ba hồn không hiệp, nên Ta Người mới chia rẽ.
Muốn Ta Người đừng chia rẽ, thì Thần hồn chớ cãi
canh Anh hồn. Như thế mới được hiệp nhứt với
Linh hồn mà về nơi Bạch-ngọc-Kinh với Thầy. Vì
vậy nên Thầy lập Tòa Thánh hữu-hình nơi Trung-
Uơng đặng hiệp nhứt các con cái của Thầy.

Hiệp-Thiên-Đài là chỗ dìu dắt Thần-hồn, phải
tuân lệnh Linh-hồn mà hiệp nhứt, chính là chỗ
Anh-hồn châu chực Linh-hồn, đặng rõ phân phải

quấy, hầu có dạy lại Thần-hồn; đặng hiệp nhứt với Linh-hồn. Thầy vì chư đệ-tử nên phế Ngọc-Kinh xuống ngôi Bồn-Giác, đặng làm Linh-hồn cho chư đệ-tử, lẽ thì chư đệ-tử phải tuân lệnh Hiệp-Thiên-Đài mới phải, có đâu Cửu-Trùng-Đài là chỗ của Thần-hồn, sao cứ cãi canh Anh-hồn hoài như thế, mong chi cho hiệp được. Đả có dạy “hai Chưởng-Quản chí mau hiệp một” hai Chưởng-Quản còn chưa hiệp, thì mong gì cho ai hiệp nhứt? Vì Thần-hồn Cửu-Trùng-Đài còn nặng sát phàm, hay xiu lòng, nên Anh-hồn Hiệp-Thiên-Đài khó thể dìu dắt được, vì vậy nên Đạo gặp ghình đó.

Thầy lại phân Cửu-Trùng-Đài để trao lời cho Thần-hồn, cho Thần-hồn tuân lệnh Linh-hồn, Linh-hồn đả dạy các việc, Cửu-Trùng-Đài cứ ỷ sức phàm, làm cho náo động đến Thiên-đình. Ngày nay là ngày thứ nhứt của Thầy sắp sể ngự đến Tòa Thánh Trung-Uơng mà vẫn mặt Chưởng-quản Hiệp-Thiên-Đài. Lỗi ấy tại nơi ai?

Nơi Hiệp-Thiên-Đài chẳng? {
Nơi Cửu-Trùng-Đài chẳng? { Chư đệ tử hãy xét lấy.

Lẽ thì ngày hôm nay Thầy lại ban Ân-diễn đặng ân phong cho Nam-Nữ Tín-đồ nơi Định-Tường. Song vì thiếu mặt Chưởng-quản, nên chiếu theo luật H. T. Đ. Thầy không thể gia phong, nhưng vì Định-Tường chưa có hưởng chúc Ân-huệ nào của Thầy, nên Thầy dạy Bản-Đạo phá lệ gia phong trong một kỳ này, gọi rằng Ân-xá Định-Tường

Luật ân xá này chỉ có bậc Tiểu-Thiên-phong và Tín-đồ được hưởng mà thôi. Còn các bậc Đại-Thiên Phong và các nơi khác phải đợi có mặt Chứng-quản H. T. Đ. mới được. Còn Kiên-giang, Sa-giang và Tân-an tuy đã có sớ của H. T. Đ. xin gia phong song không phải là phong theo luật Ân-xá ngày hôm nay vậy.

CA, đệ tử phải biên tên những tín đồ từ Lễ sanh sắp xuống đã có công và chịu nhiều phen mang tiếng nặng. Hạng ngọ mai dựng cho Thầy. Phải lựa lọc kẻ tâm đạo và chớ nên biên những kẻ ngoại giáo. Lệ này phong Tín-đồ, hoặc Chánh Phó Trị-sự tâm đạo làm Lễ-sanh, còn Lễ-sanh lên Giáo-hữu. Những kẻ ngoài Định-Tường mà đã hết lòng gìn giữ Chơn-lý cũng được hưởng lệ này.

KIÊN, Hiền-đệ có thấy ai đủ sắc phục Thiên-phong chẳng? Chư Thần lấy làm hổ người mà thấy các anh em của Hiền-đệ làm tuồng kếp vá. Hiền-đệ hãy lo điều đình cho có vẻ oai nghi.

(Thăng)

NGỌC thành cho trẻ mấy năm chầy

HOÀNG giá ngày nay mới hiệp đây

ĐẠI hội Tu-mỹ truyền kỷ niệm

ĐỂ đình rộng mở cuộc rồng mây.

Thầy mừng các con

Ở các con yêu dấu ! Hôm nay là hôm thứ nhứt

của Thầy được gặp gỡ các con tại đây, ấy cũng lần thứ nhứt của Thầy được thấy các con. Vì nhiều có các con không muốn cho Thầy thấy mặt nơi Tòa-Thánh Trung-Uơng của Thầy lập ra cho các con qui hướng. Thế nên Thầy phải nhọc lòng dìu dắt các con hội diện tại đây cho Thầy thấy, ấy là ngày thứ nhứt của Thầy được gặp các con nơi đây. Phải chi các con bỏ tánh tham si, dẹp lòng dục vọng, diệt tánh tư kỷ đi, thì Thầy đã gặp các con cũng nơi đây ngày này tháng này năm đã qua rồi, có đâu đợi đến ngày này tháng này năm nay. Thật lòng tư kỷ của các con làm cho bê trễ Đại-Đạo biết là mấy muôn đời cho thành. Muốn cho Đạo mau thành, các con phải tuyệt dứt phàm tâm, một lòng noi theo Chơn-Lý, ngày nào được như vậy là ngày Đạo thành.

Một tiếng Thầy dạy, các con không nghe, một ngày Thầy định, các con không đếm, mà lòng vọng tưởng của các con lại đầy đầy. Thật hiếm có một bầy con chỉ hiếu như các con vậy. Thầy để lòng khen cho! Các con ở gần gũi Thầy mà còn vậy thay, huống chi những đứa xa xuôi Thầy, chúng nó càng nghịch lần biết mấy. Thầy rất đau lòng.

VỊ — Thầy đã giao trách nhiệm ngoại giao cho con, sao con nỡ quên lời Thầy dặn con phải tòng theo Chỉ-Nam-Châm. Thầy đã răn sự bắt cá hai tay của con, sao con nỡ quên đi. Con muốn làm theo

ý riêng của xát phạm con thì được, chớ con nỡ quên phạm giá thiêng liêng của con sao? Con muốn làm theo thời cuộc của con tưởng thì được, chớ con nỡ vùi chôn Đạo sao con?

Người Chỉ-Nam-Châm của con là ai?

Thầy đốc cứu con đem về nơi Ngọc-Kinh với Thầy, dạy con công quả đặng chuộc tội xưa. Sao con càng cao phạm vị chừng nào, lại càng chắc khâu-nghiệp chừng nấy. Thầy thương, Thầy khuyên, Thầy răn, Thầy dạy, chớ chẳng khi nào Thầy dụ dỗ quên rừ. Thầy đốc chỉ sửa quấy cho con, quấy sửa rồi mới biết phải mà theo. — Tự ý con, muốn nghe Thầy thì nghe, hay là muốn nương Chơn-Lý đặng độc lập như ai, thì chớ than van cùng Thầy khi Đại-Đồng thể gian.

Vị bạch rất vô lễ.....

Vị — Con, Ngọc-Kiên-Tinh trả lời cho.....
con, con Vị, con có nhớ bài Luận-Văn của Kiên chẳng? Thầy đã thường nói với các con: lần tới đâu Thầy sẽ dạy tới đó, các con muốn đoạt việc bí-mật của Tạo-Hóa sao? Thầy lấy làm buồn lòng gặp con ngoan ngạnh như con vậy. Thầy là Chơn-Lý, Thầy có bao giờ dạy việc không Đạo-Lý, không Đạo-lý chớ tưởng rằng Chơn-Lý được. Đạo-Lý là sao? là phải giữ theo Nhân, Nghĩa, Đức, đưa con nào phi nhân phi nghĩa là

mặc tình các con

(Thăng)

LƯU truyền lý khí hiệp Tiên-Thiên
HƯƠNG cái huân-chưng lý tự nhiên
THẦN đạo phát thông Thiên đạo thiếu
GIÁNG truyền thánh chỉ hiệp chư hiền.

Kính chào chư Thiên-Mạng. Tôi vưng lệnh cho
chư Thiên-mạng hay rằng đàn đả động, muốn cầu
Đại-Từ-Phụ xin chờ đến Ngày-Xuân. (Thăng)

TUYẾT lý tầm mai dị,
VÂN trung kiến hữu nan,
ĐẠO qui Bát Cửu số,
CÔ liễu thử tâm tràng.

Mừng chư vị. Xin chư vị bình thân

Ngày nay Dương-trần mừng được có Ngày-Xuân, Dương-trần biết mừng Ngày-Xuân, song Dương-trần chẳng biết Ngày-Xuân này bởi đâu mà ra dặng mà mừng. Thương thay! Dương-trần chỉ biết sự mừng giây lát mà quên cái thắm ngày ngày kiếp kiếp.

Người Dương-trần ấy là ai? Ấy cũng đều là người của ĐỨC-CHÍ-TÔN, cũng đều là con của Đại TỪ-PHỤ. Mà lạ thay, cũng đồng là người Dương-trần ấy, mà có người lại biết cái sự sống của mình bởi đâu mà có, cái sự mừng của mình Ngày-Xuân này, bởi đâu mà ra. Người nào nếu nhớ tưởng đến mà ra công tìm kiếm cái gốc của sự mình

sống, của sự mình mừng, thì người đòi cho là Diên, vì chê rằng chẳng biết đua chen tranh lẫn sự sống, sự mừng theo thói đời, đành lưu truyền lại cho mình cái sự thảm khốc bi ai đời đời kiếp kiếp.

Bởi Dương-trần có hai hạng người như thế, nên ĐỨC CHÍ TÔN mở Đạo ngày nay đặng phổ độ người Dương-trần.

Ai có thật tâm muốn tìm cái gốc của sự mình sống, mình vui, mình mừng, thì theo về với Đạo. Còn ai mải đua chen sự sống, sự mừng, sự vui, của Đời, đặng tranh giành cái sự ác nghiệp về sau, thì chịu lấy, dầu có mượn danh của ĐỨC-CHÍ-TÔN cũng là vô ích.

Trong lúc Tam-Kỳ-Phổ-Độ này, cũng có Tam-Tiểu-Thời-Kỳ Phổ-Độ ở trong, nghĩa là :

1°.- ĐỨC-CHÍ-TÔN lúc mới khai Đạo, thì mở Đại-Lượng Tử-Bi, đặng truyền rao sự Bác-Ái; dầu cho ai, ĐỨC-CHÍ-TÔN cũng thu dụng. Ấy là Đệ-Nhứt Tiểu-Thời-Kỳ đó.

2°.- Ngay như bây giờ, *Người* thu dụng đã được nhiều rồi, nên *Người* phải lọc lừa lại, đặng gạt bớt những kẻ nhờ danh Đạo mà còn phản Đạo, lập ngoại-giáo, phá Chơn-Lý, dầu bề trong, dầu bề ngoài, đều bị sa-thải. Có sa-thải, mới lọc-lừa được, mà sự sa-thải ấy rất nên mầu nhiệm, dầu cho ai cũng chẳng rõ thấu. Chớ tưởng Khi Trời được mự phải mắc Lưới-Trời.

Nhưng mà ĐỨC-CHÍ-TÔN cũng để cho đủ ngày giờ cho những kẻ vì lòng Vật-dục, lo bề ích-kỷ, vì tánh Kiêu-ngạo, tính việc khoe-khoan, vì tranh đua vật-chất mà quên lo tu-dưỡng Tinh-Thần.

Những người ấy, cũng bởi chẳng dẫn được cái tánh Tham Sân Si mà ra, nên cũng có kẻ rủi-ro đã bị sa-thải mà không hay, nên không chữa. Cũng có đứa đã biết, mà không chịu cải quá. Bởi vậy nên ĐỨC-CHÍ-TÔN phải để đủ ngày giờ đặng dạy bảo chỉ vẽ những người ấy thêm cho cận-kẻ kỹ-lưỡng, đặng rõ mà theo về Chơn-Lý. Ấy là sự Công-Bình của Đạo. Ấy chánh là Đệ-Nhị-Tiểu-Thời-Kỳ ngày nay đó.

Trong thời-kỳ này, rất nên tranh-giành rắc-rối, muôn phần cay đắng cho người nào ra cầm mỗi Đạo cho được vững-vàng.

Bởi rất Công-Bình, nên Đệ-Nhị-Tiểu-Thời-Kỳ, ĐỨC-CHÍ-TÔN phải làm như vậy mà gạn-đục lòng trong, cho rõ lòng ai đã được Nhứt-Tâm, đặng Người đem qua Đệ-Tam-Tiểu-Thời-Kỳ.

Những người đã được gọi Nhứt-Tâm trong thời kỳ này, còn sẽ bị gạn lại trong Đệ-Tam-Tiểu-Thời-Kỳ nữa; cũng như những người đã được gọi Nhứt-Tâm trong Đệ-Nhứt-Tiểu-Thời-Kỳ chớ tưởng rằng là chắc, mà phải còn bị gạn lại trong Đệ-Nhị-Tiểu-Thời-Kỳ vậy.

Thương thay ! Lúc này có người đã gần chấm

đậu, hoặc là đả chấm đậu trong Đệ-Nhị-Tiểu-Thời-Kỳ rồi. cũng còn sẽ bị gạn lại đặng sa-thải chẳng biết bao nhiêu.

Nói đến đây Bần-Đạo rất đau lòng. Thương thay ! thương thay !

Trong Đệ-Nhứt-Tiểu-Thời-Kỳ, Đức-Chí-Tôn hiệp cùng Tứ-đại-thánh, định khai Đạo và thâu dụng người làm đầu cho toàn vẹn trọn đủ tài đức, phòng qua Nhâm-Thân sẽ chuyển Đạo qua Đệ-Nhị-Tiểu-Thời-Kỳ, chẳng dè những người ấy thấy mình đã được thâu dụng làm lớn rồi, lần lần canh-cãi Thánh-Ý, chẳng bao lâu lại dụng phàm-tâm mà hành Đạo theo ý riêng.

Bởi vậy nên Kỷ-Ty, Đức-Chí-Tôn phải lập tức giay cán bút đặng gìn-giữ mỗi Đạo cho được vững. Song Đức-Chí-Tôn cũng trông mong cho những người ấy hồi tâm. Mà thương thay ! Càng ngày càng lộng, càng gan dảm rước quỉ-ý vào tâm thêm hoai.

Vì vậy. nên Tân-Vi, Đức-Chí-Tôn phải Minh-Chơn-lý cho rõ phân Tà Chánh, trông cho nhơn-tâm thức tỉnh, kéo sa vào lưới quỉ không hay mà uổng công-trình.

Trái Tân-Vi, sang Nhâm-Thân, qua Quí-Dậu, chẳng phải không đủ ngày giờ, mà thương thay, chỉ thấy một ít số người biết ăn năng, song những người hồi tâm trong thời kỳ này, đều kẻ nơi chót lưới, người ngoài đầu môi đó thôi.

Cười thay cho những người đã gọi là trí-thức mà quên hẳng cả Gốc Nguồn. Tội này sánh với tội những người ở Thời-kỳ trước, lại càng bội tam bội tứ.

Ngọc-Sắc đã phê rõ ràng: Mậu-Dần sẽ lập Đệ-Tam-Tiểu-Thời-Kỳ cho trọn Tam-kỳ-phổ-Độ.

Tự-ý nơi các vị Thiên-Phong, muốn giúp Trời hành Đạo đặng chuộc tội lỗi xưa, hay là học Đạo nơi chót lười đầu môi, để cho Đức-chí-Tôn còn sẽ phải chuyển Đạo nơi khác.

Bần-đạo lổ một chút bí mật Thiên-cơ cho các Thiên-Phong biết, mặc ý các vị liệu định.

Thăng.

*CHƯỞNG quyền thưởng phạt thay Trời,
GIÁO truyền Đại-Đạo độ người trăm luân.*

*THIÊN điều mắc mỗ muôn phần,
TÔN đường CHƠN-LÝ gặp Xuân tư mùa*

Mừng chừ Đệ-tử

Bình-thân.

Bồn-sư hỏi con. Tại làm sao tự bấy lâu nay con chẳng lo bồi đắp nền Đạo cho nhơn sanh thấy rõ Chơn-Lý. Bước đường Đại-Đạo thường hay gặp ghình, con đường Chơn-Lý thường hay bị khuất lấp, ấy là lẽ cố nhiên. Nhưng mà gặp ghình hay là

khuất lấp cũng tại nhơn-tâm mà ra, chớ ngòi Đạo-Tâm bao giờ dứt mà con sợ. Con thử nghĩ coi từ khi Vô-Thỉ đến nay, mỗi Đạo bao giờ dứt. Đạo là của Trời, bao giờ cũng có Đạo, mà bao giờ cũng có Nhơn. Hễ Nhơn thắng, thì gọi là Nhơn-Đạo, còn Đạo thắng thì gọi là Đạo-Nhơn, mà trước hết phải lo tròn Nhơn-Đạo, sau sẽ được gọi là Đạo-Nhơn.

Con buồn lòng thối chí, vì thấy một ít người trong hàng anh em của con không được cang-đảm trong sự hành Đạo, còn phần đông thì hay tìm phương phá Đạo.

Gần đây lại có một lũ Ngoại-Giáo giốc lòng phá tan Đại-Đạo, dặng đem về Tả-Đạo Bàn-Môn cho thêm sức chúng nó múa men, ấy là lũ quỷ toan khuấy rối cuộc Tu-Mi, mà các anh em của con không biệן phân Tà Chánh được đó. Con buồn như vậy cũng phải, song con chẳng nghĩ coi Đức-Chí-Tôn buồn hay vui. Con ôi! Có Quỷ mới có Thần, mà bao giờ quỷ cũng ra mặt đứng trước Thần luôn luôn, nên mới có chữ Quỷ Thần. Khi nào dẹp được quỷ rồi thì Thần mới hóa Thiên, con nghe chưa?

Đức-Chí-Tôn vui thấy bọn quỷ lừng lẫy, mà buồn thấy con của Người, là vì con của Người đều là bực Thánh mà còn phải chịu theo quỷ. Rất uổng gọi là con của Đức-Chí-Tôn trong buổi này.

Trăm thợ dốt học nghề cho khéo để làm gì?

Người thợ khéo chẳng năng dùng nghề của mình, sao biết rằng thợ khéo? Học nghề cho khéo rồi không đem ra dùng, thì có ích chi không? Người học Đạo để làm gì? Học Đạo cho biết rồi không đem ra công dụng cho nhơn quần xã-hội, thì có ích chi không?

Bước đường Đại Đạo gặp lúc gai chông chận tấp, nhơn sanh tưởng rằng tránh chỗ gai chông đừng có tìm đường khác mà ra, nào dè chỗ gai chông chận tấp ấy, cũng đều là nhơn sanh tự mình chận tấp lấy, chẳng ai chịu ra công ruồng phá, nên thường hay bị sa hầm sầy hang.

CA. con nói rằng con không đủ đức đủ tài, song con không nghĩ coi lúc ban sơ có ai giám chắc tận thiện tận mỹ bao giờ? Con phải rán lo làm cho hết cái dở của con cho rồi đi, thì người hay mới cảm động mà phụ giúp với con. Nếu nói mình dở mà đành bỏ luôn công quả bấy lâu sao?

CA, con có hiểu vì sao ngày nay ĐỨC-CHÍ-TÔN không kêu tên từ đưa con đăng phong Thánh như khi trước, lại biểu TỬ-BỬU phải cầu phong, rồi ĐỨC-CHÍ-TÔN sẽ phê hay là chọn lại sau hay không? Việc ấy cũng chẳng chi lạ. Lúc ban sơ ĐỨC-CHÍ-TÔN thấy đưa con nào vừa được, thì liền kêu mà phong thưởng đăng làm gương cho kẻ sau. Chẳng dè khi nó được phong rồi, thì nó lại hiêu hiêu tự đắc, gọi rằng là đường đường một vị Thiên-

Phong, không lớn cũng nhỏ, chẳng cần chi phải học theo Thánh-Huấn dạy, chẳng cần chi phải vưng lời chịu lụy kẻ bề trên, nói rằng Đạo là Tự Do, Bình-Đẳng, chẳng ai được phép dạy dỗ ai, chỉ có một mình ĐỨC-CHÍ-TÔN có quyền răn phạt mà thôi. Mà đến khi nào ĐỨC-CHÍ-TÔN có quả, thì lại viện cớ rằng Thầy là Đại Từ, Đại-Bi, không khi nào là quả con cái bao giờ.

Ngày nay đã có đặng bậc Đại-Thiên-Phong, nên Đức-Chí-Tôn để trọn quyền cho bậc Đại-Thiên-Phong coi người nào đáng phong thưởng thì cầu phong cho người ấy. Nếu ngày sau mà người được phong thưởng ấy có làm sai Thánh-Huấn, sai Qui-Điều, thì người nào tiếng-dẫn cầu-phong ấy sẽ chịu trách-cứ. Người đứng tiếng dẫn cũng có thể xin sửa phạt theo Thiên-Điều. Thầy chẳng biết Tòa-Tam-Giáo là chi. Thầy ước mong sao cho các con của Thầy phải nghe lời dạy bảo của người tiếng dẫn mình đó là đủ.

NGỌC-HƯ-CUNG CHƯỞNG-GIÁO-THIÊN-TÔN

Mừng chư đệ-tử, bình thân

THÁI-NHƠN-THANH-SƠN : Con phải biết kỷ luật Hiệp-thiên Đài rất mắc mớ và rất quan-trọng, sơ ý một chút thì quỉ phá lộng chẳng biết ngăn nào mà kể. Những Kỷ-Luật ấy đều tiếp theo Thập

Ngũ Qui-Điều. ĐỨC-CHÍ-TÔN đã hiệp cùng Tứ-Đại-Thánh và đã cho ra nơi Hiệp-thiên-Đài nhiều khoản, cũng tùy theo thời cuộc mà ban hành, và đã ban hành nhiều khoản rồi, song các con không để ý nên không hiểu. Con phải hiệp cùng Thái-An-Thiên, Ngọc-Tinh-Quân và Ngọc-Chiếu-Thanh mà kiểm cho đủ hai mươi tám khoản Kỳ-Luật, đặt có sắp cho đủ thứ-tự, hầu biết mà hành Đạo, xong rồi sẽ dựng về Hiệp-Thiên-Đài xét lại.

NHƠN: Con chớ có buồn những việc đã qua rồi, con phải lo cho rồi cái trách-nhậm của con.

Nghe thi :

Trăm ngàn hoa cỏ một non xanh,
Hoa đượm màu tươi cỏ đượm mình,
Hoa cỏ hiểu chẳng công Vũ-Lộ,
Hiểu chẳng hoặc có tiếng ca Oanh.
Ca Oanh thanh thót giọng u nhân,
Nam Bắc bao gồm điệu chứa chan,
Cội phước giây hoan ai có rõ,
Trở trêu mỗi chỉ nhuộm xanh vàng.
Xanh vàng mỗi chỉ mặc tình đời,
Mỗi Đạo nào ai chống nổi Trời,
Tòng bá tuyết sương khoe tiết-thảo,
Càng sương càng tuyết lại càng tươi.
Càng tươi càng đẹp vẻ Tinh-Thần,
Chấp chưởng Đạo Trời há nại thân,
Thân hữu thân sanh thân phải tử,

Tử sanh Nhân Quả, Quả rồi Nhân.
Quả Nhân, Nhân Quả chớ đeo đai,
Biển khổ ngày đêm chớ miệt mài,
Mượn nước Từ-Bi nhành Bắc-Ái,
Tuần tuần thiện dụ độ Anh-Tài.
Anh-Tài chớ nệ cuộc lâu mau,
Tuyết đóng càng thêm núi đẹp màu,
Gánh nặng đường xa thêm đá dựng,
Đường xa chớ hỏi dặm là bao.
Hỏi dặm là bao có ích gì,
Sông lần lần chảy thág lần đi,
Thág thành thế-kỷ sông thành biển,
Sông Biển đâu nào có hỏi chi?
Hỏi chi thêm bần chí công tu,
Chơn-Lý cao thâm giữ một màu,
Vững dạ mưa sồn cơn khổ huốn,
Càng lâu càng vững trái ngàn thu.
Ngàn thu bồi bổ khối Thiêng-Liêng,
Mừng được cho ai gặp bạn hiền,
Gặp bạn khuyên ai nưong ý bạn,
Sao cho rộng mở cảnh sông Kiên.
Sông Kiên suốt nước dọn long-lanh,
QUẾ đượm hơi Tiên trái mấy cành,
Thỏ-thẻ đờn Oánh nguồn róc-rách,
Trăm ngàn hoa cỏ một non xanh.

Con cứ vững dạ. ĐỨC-CHÍ-TÔN có dạy : Hễ đến đâu thì *Người* sẽ chỉ thêm đến đó cho.

NGỌC-CHIẾU-THANH

Bần-Đạo rất tiếc cho đệ-tử, công-quả của đệ-tử rất nhiều, mà tội lỗi của con cũng chẳng ít. Chẳng phải là ĐỨC-CHÍ-TÔN không mách bảo dạy dỗ con, sao con nỡ làm phân Tà Chánh ?. Tiếc thay cho PHẤN, người có công lao to, đáng làm tấm vách thành cho Chơn-Lý, song cũng vì đảo-diên, nên làm phân Tà Chánh.

CHIẾU: Ngày nay con hối quá tự tân, Bần-Đạo mừng khen con đó. Con phải phổ độ các anh em con, vì nó ngó theo con, mà phải bị tai ương, bảo nó đều phải ăn-năng sám-hối về nơi Chơn-Lý.

Con phải thường đến Toà-Thánh Trung-Uơng mà dạy Đạo cho các em con và phải biểu anh em con răn làm Luận-Văn từ câu Thánh-Huấn, đừng cho nói sao khẩu, đến khi rớt cuộc rồi thì bụng cũng trống lỗng. Khi nào luận-văn bất đồng ý kiến, thì phải dừng về Hiệp-Thiên-Đài xét lại.

Con cũng có trách-nhậm nặng nề nơi Hiệp-Thiên-Đài, nghe thi:

Ruồng thông gai gốc đến non Tiên,
Giốc gặp Chơn-Sư học bửu-truyền,
Sức mạnh công dày thương bấy trẻ,
Cho hay Phật vốn ở Tâm-Điền.

Tâm-Điền là gốc cội người ta,
Bìm sắn đừng cho loạn phủ nhà,
Nỗi ngọn Truyền-đăng tan hắc ám,
Mặc tình thông thả cỏi Ta-bà.
Ta-bà thế giới khắp Năm châu,
Có cái chi hơn cái Đạo mầu,
Thông được Đạo rồi Trời cũng một,
Một Trời một đất một Hoàn-cầu.
Hoàn-Cầu đã biết gọi là Năm,
Có lớn chi đâu chớ tưởng lầm,
Sánh với Tu-Di dường cát bụi,
Khuyên con Chơn-Lý răn phăng tầm.
Phăng tầm cho rõ Đạo là chi ?
Chớ để ngày qua bước trẻ kỳ,
Rỏ được thế-gian tuồng mộng-ảo.
Buồn lòng mượn cớ tụng A-Di.
A-Di Phật ấy có đâu xa,
Chánh lý dầu ai cũng Phật Đà.
Lục-dục khuyên con mau dứt bỏ,
Con đeo một mảy hóa tà ma.
Tà ma hại Đạo cũng vì ai ?
Cũng tại bùi nghe tiếng dịu tai,
Ngọt mật chết ruồi lời sắn ví,
Đừng ai phỉnh mượn tiếng Cao-Đài.
Cao-Đài Đại-Đạo, Đạo Trời sanh,
Đạo dạy người phân chuyện dữ lành,

Đạo chẳng khuyên lo hành sắc-tướng,
Đạo lo giải cứu Vọng nhơn-tình.
Nhơn-tình điên đảo nhắc càng thương,
Bào ảnh say mê chốn mộng trường,
Ngon ngủ quên lo khi tỉnh giấc,
Giữt mình mới rõ cuộc Huỳnh-lương.
Huỳnh-Lương đã rõ cuộc không không,
Nẻo chánh khuyên con giữ một lòng,
Ruộng sẵn, người dư, mầm giống tốt,
Từ đây Chơn-Lý sức ruộng thông.

THÁI-CA AN-THIÊN

Bổn-Sư mừng bài Luận-Văn trước của đệ tử có
mời tấn phát, có vẽ hiểu Đạo. Bổn-Sư khuyên con
chớ bỏ những lời Thánh-Huấn của ĐỨC-CHÍ-TÔN.
Con chớ lấy sự tư-tâm mà phỏng đoán lời châu
ngọc của Thầy.

Ai ai cũng gọi mình tận-thiện, tận-mỹ, chớ
không ai chịu hạ mình đặng dò trong lòng đục,
thành ra Đại-Đạo càng tách nhiều nẻo.

Thầy có dạy rằng :

Không thông răn học, răn hành,
Không thông khuyên chớ cải canh kê cà,
Không thông khuyên chớ bỏ qua,
Không thông thì phải răn ra công tìm.

mà nào có thấy ai răn đâu ?

Bồn-Sur chưa thấy ai thông cho trọn một câu Thánh-Huấn, mà ai cũng xưng rằng là Thần Thánh của Đạo. Nếu các đệ tử vẫn một lòng không chịu học Thánh-Huấn, thì thà là Đức-chí-Tôn bẽ mặt còn hay hơn. Con hãy đem lời này dạy lại mấy em con.

Bồn-sur hỏi con :

Nếu ai có món chi quý ở trong nhà, có cần chi phải đem ra cầu khẩn người ta đặng cho biết, cho thấy, hay không? Hay là biết món quý riêng của mình, nên cần phải trân trọng, chừng nào chọn đặng đáng người cho thấy, cho biết, mới là cho coi? Rất đối là món quý vật-chất, mà các con còn phải trân trọng thay, huống chi món quý thiêng-liêng vô-cùn vô-tận, mà các con nỡ ép ai cầu khẩn mình phải đem ra cho mình thấy, cho mình biết sao? Món quý vật-chất đó, nó chỉ quý với người nào có đó thôi, chứ nó không có quý cho ai khác nữa; còn cái món quý thiêng-thiên, thì nó lại làm cho các con sống được, làm cho mọi người đều sống được, mà sao các con nỡ ép ai có nó, thì phải đem ra reo-hò, đặng cho các con đánh cao, trã thấp, làm theo thói con buôn bán hàng chợ sao?

Các con mải quá dụng phạm-tâm mà đo lường Đại-Đạo, nất thang từng dưới chưa hề bước đến, mà vội muốn biết từng cao chót vót thể nào? Nếu

ai không cho biết, thì trở lại chê rằng: nhà ấy chẳng có món chi quý, nhà ấy trống lỗng, cũng như các nhà tầm thường khác vậy, chớ có chi quý đâu? Thương thay cho đứa nào đến trộm kiêu vớ của cái nhà Đại-Đạo đang đem về cho mình cất, mà chẳng biết xét coi cái nền phải thế nào, thì chẳng khác chi những kẻ xây lầu cao nơi chỗ bưng lầy, sự đại hại sẽ thấy trước mắt.

Bồn-Sur khuyên các con Cửu-Trùng-Đài hãy nhớ gương này, đừng ai làm rỗng đất, cầy rơm, mà tô vẽ Đại-Đạo cho sai mắt, đừng dụ dỗ chúng sanh.

CA.- Có đứa Ngoại Giáo nói với con rằng Thầy lập Tứ-bửu là rất hại Đạo, nó viện đủ cách làm cho con xao-xiển trong lòng. Bồn-Sur khuyên con phải dứt bỏ cái tánh bả đầu nghe đó, mà để sự hồ nghi cho Đạo hoài? Ước như ngày nay, Bồn-sur hiệp cùng Tứ-Đại-Thánh, xin với Thầy dẹp Tứ-Bửu đi, thì con có vui lòng hành Chơn-Lý đến cùng chăng? Bồn-Sur đợi sớ của đệ-tử đang dải lĩnh ĐỨC-CHÍ-TÔN.

Kể từ nay nhân sau, Thiên-Phong Nam-Nữ, chẳng luận lớn nhỏ, mỗi năm đều phải có mặt tại Tòa-Thánh ít lắm là ba mươi ngày, đang học Đạo cho biết Trật-Tự. Bấy lâu nay chư Thiên-Phong đều giảng Đạo theo ý riêng của mình, chẳng kể Thánh-Huấn là chi, hoặc là tự-do phổ-độ theo đám ma, chẳng khác chi phường hát-chập của bọn sãi kiếm

cơm, mà lại gọi rằng là Hành Chơn-Lý của Đức-Từ-Phụ, thiết rất nhớ danh cho Đại-Đạo lắm.

Kể từ ngày nay, chư Thiên-Phong dùng ngày Kỷ-Niệm, nhóm lại bái-mạng ĐỨC-CHÍ-TÔN ; đàn bái-mạng rồi, thì phải nhóm nhau lại trước Thiên-Bàn hay là nơi Phòng-văn riêng của mỗi Phái, đặng trình diện với nhau cho liêng-lạc anh em và nghe lời người làm đầu trong Đạo dạy việc.

Bồn-sư rất tiếc cho Thái-An-Thiên chẳng có đê ý đến những việc như vậy, bởi vậy có nhiều đứa coi rẻ rúng sự Bái-Mạng, thành ra chức-tước của Thầy ban cho, nó coi rất nhỏ.

Nếu trọn năm, đứa nào không có đến Trung-Uơng Bái Mạng, thì con phải đem tên đứa đó vào sổ Ngoại-Giáo.

Thăng.

NGỌC-HƯ-CUNG CHƯỞNG-GIÁO-THIÊN-TÔN

Mừng chư đệ-tử, bình-thân.

THÁI-AN-THIÊN: Bồn-sư vui thấy con có lỗi mà biết ăn năn. Bồn-sư có lời khuyên Tứ-Bửu phải khẩn-khích với nhau, chung trí với nhau trong sự hành Đạo.

NGỌC-TINH-QUÂN: Bồn-sư mừng cho Bài Luận-Văn trước của đệ-tử có mời tấn phát, song con có muốn giải cho ráo sự Thời-Gian và Không-Gian

của Thầy hỏi, thì con phải trải qua cho đủ mấy tầng Không-Gian, thì con mới biết được cái Thời-Gian ở trong ấy.

Người nào đến bậc Không-Gian nào, thì trí thức mới vừa được hưởng cái Thời-Gian ấy.

Bồn-Sur ví dụ cho con nghe :

Một người nào đứng ở trên mặt Địa-cầu này, thì vừa hưởng được cái tầng Không khí của cái Không-Gian trên mặt trái Địa-cầu này mà thôi, mà cái tầng Không-khí của cái Không-gian trên mặt trái Địa-cầu này, muôn ngàn đều uế-trược, cho nên cái Thời-gian của cái Thời-kỳ của một người ấy phải chậm-lục, điên-đảo, xáo-trá, hoặc là chất-phát vụng-về.

Chẳng những người ấy chẳng thấy được cái Thời-gian của cái tầng Không-gian trên mặt trái Địa cầu này mà thôi, mà người ấy cũng chẳng biết cái Thời-gian của nó đã ảnh hưởng của cái Không-gian trên mặt trái Địa-cầu trong một ngày, một giờ một phút, coi ra sao, vì là một phút Thời-gian của nó đã ảnh hưởng của cái Không-gian này, nó lộn xộn trong trí tưởng của nó, không biết bao nhiêu việc. Ấy là việc trong một phút, chớ còn trong một giờ, một ngày, một tháng, trải biết bao nhiêu lần một phút ? Thử bảo nó lấy sổ thống-kê trong một tháng của nó, coi nó có biết được cùng chẳng ?

Huấn chỉ là trọn cả đời của nó, mà nó biết sao cho được ? Vì là muôn việc của nó ảnh hưởng, đều tại nơi cái từng Không-khí của cái Không-gian ô-tạp này, làm cho nó mất hết cả về Tinh-thần của nó mà nó không biết.

So lại cũng là người ở trên mặt trái-Địa-cầu này, mà Tinh-thần đã vượt qua khỏi cái Không-Gian ô-tạp này, lên đến từng cao hơn một thí, thì cái từng Không-Khí của cái Không-Gian trên ấy nó phải nhẹ hơn một thí, thì cái Thời-Gian ấy phải nhẹ hơn, hóa ra cái Trí-thức của người ấy phải sáng suốt hơn.

Chẳng biết mấy từng Không-Gian mà kể. Từng Không-Gian nào thì cái Thời-Gian cũng đều khác nhau. Càng cao, càng mau, càng nhẹ, càng trong, càng sáng, càng gần được với Thầy.

Thương thay ! ! Những đứa phàm phu, mắng tranh giành với nhau cái Không-Gian ô-tạp này, mà tự gọi là được hưởng bậc Tối-Thượng-Thừa.

Thương thay ! Biết bao giờ tránh cho khỏi Luân-hồi.

Bần-Đạo ước ao sao con đem đoạn này ra giải cho các anh em con hiểu, tùy theo người và bệnh, thì hoặc may con cho thuốc mới lành được.

Bồn-Sur cũng ước ao cho các con của Thầy, mỗi người đều phải nghe cho rõ đoạn này, chớ

Đấng-Tạo-Hóa không thể nói cho từng người phạm-phu được, các con tự xét thì hiểu.

Bồn-Sur ước sao các con của Thầy, phải tùy theo bức mà Tu-Tâm Dưỡng-Tánh lấy, cho mau tấn-phát, đừng ai ngăn rào mà phải sa vào lưới Trời.

Phần con, từ nay phải hiệp cùng NHƠN-CHIẾU mà lo mở Đạo-tràng nơi Trung-Uơng. Con phải nhớ câu: ỨNG-BÌNH-DUNG-DUỢC. Trong vòng người nhập Đạo cũng có nhiều bức; phần con đã biết đi, biết chạy, sao con không ngó lại coi biết bao đứa mới vừa đứng chựng, mà con biểu chúng nó như con được sao? Đã biết Trời gần tối, phải chạy cho mau, mới ra khỏi rừng thú dữ, mà nhiều đứa mới vừa biết đi lầm-dẫm, con đành bỏ nó sao?

Thầy giáo hay, mới dạy trẻ ấu-trĩ được, vì là Thầy thiện-nghệ, nên biết cách “tuần-tuần thiện dụ”. Trái lại, người thầy dở, không bao giờ làm được như vậy. Giảng Đạo cũng thế. Bồn-Sur rất trông mong con.

Những điều chi của Thầy giảng bút dạy, hoặc là Thầy sai chữ Tiên giảng bút dạy, đều phải coi lại mà thi hành, chớ nên bỏ qua, bỏ sót, vì đều là những việc lọc-lựa trong Nhứt-kỳ và Nhị-kỳ, đừng đem lại mà dùng cho Tam-kỳ.

Cái *Tánh* ở giữa cái *Tâm* và cái *Ý*. Nếu *Tâm*, *Ý*, phóng-túng hoài, thì *Chí-khí* phải *Cường-Bạo*, thì cái *Tánh* khó bề *Phần-bồn-phục-Nguyên* theo về với *Đạo*, cho hiệp với *Lý*. Muốn cho *Tâm*, *Tánh*, *Ý*, *Chí*, *Khí*, cho được *Như Nhiên*, thì phải hiểu *Định Tâm* làm trước. *Hiểu Biết* rồi, phải *Làm* và phải *dạy Người Làm*.

Bồn-sur đã trao mấy bài *Luận-Văn* của chư đệ tử qua *Vô-Vi Hiệp-thiên-Đài*, còn chờ *Chưởng-Quần Hiệp-Thiên-Đài Định-tâm*, vì nó quá lòng *Bác-Ái*, kém đức *Từ-Bi*.

Thái-An-Thiên giàu lòng *Từ-Bi* kém bề *Bác-Ái*.

Thái-Thanh-Sơn thấu rõ sự *Tu* phải kiên nhẫn, đáng khen, song chưa thấu rõ *CÔNG-BÌNH*, *BÁC-ÁI*. *Ngọc-Tinh-Quân*, hỏi con, thấy rõ *BÁC-ÁI*, sao con hờ hững *CÔNG-BÌNH*?

CHIẾU, PHẤN, cần phải *ĐỊNH-TÂM*,

Có nhiều bài *Luận-Văn* làm rất thấp thỏi, mà rất phù-hạp *Thánh-Ý*, Bồn-sur rất vui mà thấy những bài như vậy. Có kẻ lại làm theo lối văn-văn, không có ý-vị chi hết, chư *Thiên-Tôn* rất chẳng bằng lòng.

Đến nay Bồn-sur thấy nhiều đứa đã hiểu rõ, nên bỏ đường xưa mà theo về *Chơn-Lý*; Bồn-sur rất khen.

Thái-Ca-An-Thiên, con trao lời này cho *Ngọc-*

Phấn-Thanh :

Bần-Đạo rất thương cho đệ-tử không chắc lòng về theo Chơn-Lý. Con cứ thử Thầy hoài, thành ra sa lằm nẻo Chánh. Bần-Đạo ví-dụ cho con hiểu.

Một người bệnh trầm-trệ, tại sao nay đến quan Lương-Y này xin toa, mai đến quan Lương-Y nọ xin thuốc, mốt đến quan Lương-Y khác tuần mạch. Trong mấy vị Lương-Y ấy, người bệnh chịu thầy nào hơn hết? Thầy Phù-Thủy. Vì thầy Phù-Thủy có bùa-chú, sớm lấy máu trừ tà, chiều họa phù ếm quỷ. Ngoài thầy Phù-Thủy ra, thì còn thầy Gia-Truyền, thầy-giác, xét-cô, xét cậu. Tại sao người bệnh lại đến nhiều Lương-Y như vậy? Chẳng qua tại lòng muốn thử coi thầy hay dở đó thôi. Càng thử thầy, càng làm cho bệnh trầm-trệ thêm thì có, chớ sự thuyên giảm vẫn không thấy chút nào.

Cũng thời Lương-Y, mà một viên thuốc của Danh-y, là một hột cơm của sự sanh-huột, một giọt nước cho kẻ khô khan. Người bệnh mệt vật-chất thì như vậy, còn con có bệnh thiêng-liêng, tinh-thần mờ-mệt, muốn kiếm thuốc mà chữa, con đã gặp thuốc hay là Chơn-Lý, sao con nỡ bỏ đi tìm thuốc vô căn cội, sợ con thử riết, đến chừng nhớ lại thuốc hay, thì bệnh căn đã hết phương cứu vậy.

Người thầy trị bệnh của con là ai?

Nếu nhớ biết thầy hay, thì con mau theo mà

cầu cứu bình căn cho mau lành.

Con ôi ! Thầy chỉ có một, mà ma quỷ quá đông, con chớ lấy phần đông làm chắc ; lời phải của Thầy con ít gặp, còn lời quấy của ma-quỷ thì con gặp nhiều. Trước kia con cùng CHIẾU đả nắm tay đồng đi, ngày nay đả rỏ đường nào thật rồi, vậy thì chữ «đồng bình tương-liên», thì hai con phải đồng cùng nhau mà trở về đường Chánh. Con ôi ! đứa nào có căn với Thầy, thì Thầy đều kêu tên đủ ra mà dạy, nghe không mặc ý, Thầy không ép. Thầy cũng biết rằng : Hễ Thầy kêu tên đứa nào, thì ma quỷ thường hay rập ranh ngăn cản, nếu đứa nào thật tâm biết tin-cậy Chơn-Lý Độc-Nhứt, thì tự nhiên dẫn phạm tâm được.

Thái-An-Thiên hãy trao lời này cho Phấn.

Ớ các Đệ-tử :

ĐỨC-CHÍ-TÔN lập Đạo, giốc Phổ-Độ chúng-sanh dứt khỏi bụi trần, hầu về cực-vị, cũng như người làm ruộng gieo giống, cốt cho kẻ đói được no, mà thương thay, bởi các đệ-tử mê chương quá nặng, đả không nghe Thánh-Huấn, mà lại canh cải, làm cho sai về Chơn-lý, có nhiều người xưng rằng là Thiên phong của Chơn-lý, mà chẳng thông cho trọn một câu Thánh-Huấn, lại tự-tôn, tự-đại, kết đảng lập phe, mê-hoặc sanh chúng; làm như vậy

chẳng khác chi người làm ruộng mới vừa gieo giống mà đã bị nào chim, nào chuột, sâu bọ, kiến, dế, bươi móc, phá hại hết. Than ôi, cũng những người ấy, đã không giữ hột giống cho tốt đặng có cấy thêm ra thì thôi, có đâu lại nỗ làm như loài phá hại sanh mạng của người. ĐỨC-CHÍ-TÔN đã hết lòng dìu dắt đệ-tử về cựu-vị, mà đệ-tử nỗ rước thợ khéo đem về đặng đúc bánh xe Luân-Hồi của đệ tử học đã không biết mấy muôn kíp rồi.

Đang ngày nay, ĐỨC-CHÍ-TÔN lập Đạo-tràng nơi Trung-Uơng, là cốt mở rộng ý nghĩa Thánh-Huấn ra. Những Thánh-Huấn đâu đâu đều phải dung về Hiệp-Thiên-Đài xét lại cho kỹ, vì chẳng phải đều là trọn lời của ĐỨC-CHÍ-TÔN giảng bút.

Chư chức-sắc phải rán quan tâm mà học cho hiểu cái sự hành Đạo là phải cho hiệp với Chơn-Lý, phải làm luận-văn từ câu một của Thánh-Huấn; phải trao đổi ý-kiến với nhau, lớn nhỏ thuận-hòa, chớ lấy miệng tài mà giảng, mà cãi, mà bàn; lại tự-tôn, tự đại. Vị Thiên-phong nào không biết viết thì đọc ý luận của mình cho thơ-ký chép, chớ đừng bỏ qua. Kẻ dốt phải đến trường mà học, người khôn phải đến trường mà dạy.

Hiện nay Thầy giao cho CA, KIÊN, NHƠN, CHIẾU, kiêm lãnh Đốc-trường, sau có người khá, Thầy sẽ bổ thêm.

Các đệ-tử phải chăm nom ung-đúc bọn đồng-
ấu, vì ngày sau chúng nó sẽ là rường-cột của Chơn-ly.

**Ớ các con Hiệp-Thiên-Đài : Nghe lệnh
Hiệp-Thiên.**

Thứ nhứt: Hiệp-Thiên-Đài không phải chỗ chơi.

Thứ hai: Chức-tước Hiệp-Thiên-Đài không phải
để hưởng.

Thứ ba: Phẩm vị Hiệp-Thiên-Đài không phải
để bang.

Thứ tư: Trật-tự Hiệp-Thiên-Đài không phải để
loạn.

Thứ năm: Thễ-lệ Hiệp-Thiên-Đài không phải
để cải.

Thứ sáu: Qui-Điều Hiệp-Thiên-Đài không phải
để khi.

Thứ bảy: Pháp-luật Hiệp-Thiên-Đài không phải
để tránh.

Tự lâu nay Thiên-Điều hay dung cho đũa thơ-
ngây lỗi-lầm, vì lời dạy chưa ráo tiếng. Ngày nay
KỶ-LUẬT phân rành, chẳng ai được phép đến
Hiệp-Thiên-Đài mà không có lệnh Bồn-Sư. Không
ai được xưng chức-phận Hiệp-Thiên-Đài mà không
có thọ mạng nơi Hiệp-Thiên-Đài.

Lễ-nghi pháp-luật đều ra nơi Hiệp-Thiên-Đài.

Vậy chức-sắc Hiệp-Thiên-Đài phải giữ sự hành vi

Vô-Tư, lời nói Chánh-đáng, đi, đứng, nằm, ngồi, phải cho trong sạch. Bần-Đạo khuyên chức-sắc Hiệp-Thiên-Đài rán giữ theo kỷ-luật, sau sẽ chỉ thêm.

Ở các con Đồng-Loan

Các con là cái máy Truyền-thinh của Đạo. Cái máy cần phải trong sạch. Muốn cho trong sạch, thì phải năng lau chùi bụi-bậm, để dầu cho trơn. Bụi dất ấy là Lục-dục, còn dầu là Lục-thông của Trời bang phú.

Các con còn nhỏ dại, muốn được Lục-thông mà không dứt bỏ Lục-dục, thì trong mình có chỗ nào chứa chi cho được.

Các con phải cho ngay thẳng, trong-sạch, Phải tin cây CAO-ĐÀI-ĐỘC-NHỨT và phải tùng lệnh Thiên-sur.

TÚ, KIÊM, Hai con được quyền phong Pháp-sur Hộ-đàn. Thầy cho hai con được lập đàn riêng, là vì Thầy muốn luyện thêm ĐỒ, TAM, SON. Song hai con phải dè-dặc, không được bạ đâu cầu đó, phải có chỗ nhứt định và phải có lệnh của Thiên-sur. Những đàn riêng tự lâu nay đều hủy bỏ.

DIÊU: Con là Diên-Ký của Hiệp-Thiên-Đài, con không được có đàn riêng. Thầy giao hai trẻ cho con điều-độ, thì con lo điều-độ mà thôi, đừng sanh Vọng-tâm, Vọng-niệm, Vọng-tưởng, con muốn độc-lập sao?

Thăng.

NGỌC-HƯ-CUNG CHƯỠNG-GIÁO-THIÊN-TÔN

CA, KIÊN, NHƠN, CHIẾU lại thọ phong

Đàn này là Đàn Bồn-Sư vưng linh ĐỨC-CHÍ-TÔN đến phong cho đủ năm Thiên-Sư.

Vậy bốn con phải đồng ký tên vào một tờ Hồng-Thệ rằng : Tuân THIÊN-ĐIỀU mà làm một cách VÔ-TU.

Bao giờ dâng tờ Hồng-Thệ cho ĐỨC-CHÍ-TÔN rồi, thì Bồn-sư *tạm phong* cho bốn con chức Thiên-sư

CA : ĐÔNG-SƯ

KIÊN : TÂY-SƯ

NHƠN : NAM-SƯ

CHIẾU : BẮC-SƯ

Bốn con phải tùy bốn-phận nơi Hiệp-Thiên-Đài, hoặc nơi Cửu-Trùng-Đài mà giúp Trung-Uơng,

Bốn con phải coi Bốn-Phận mình làm trọng.

Hãy nhớ câu : Dân sanh Ơ Tam, sự chi như nhứt.

Vì vậy nên ĐỨC-CHÍ-TÔN lập NGŨ-HÀNH-THIÊN-SƯ-TÒA cho vững-vàng nền Đạo, bao giờ Ngũ-Hành-Thiên-Sư-Tòa được vững-vàng, thì cái Quyền NHŨT-TÔN ở Phạm-Gian phải ở nơi TAM-TÔN. Bao giờ Dân-sanh biết trọng TAM-TÔN, thì khi ấy mới mong có quyền ĐỘC-TÔN.

Vì vậy nên ĐỨC-CHÍ-TÔN lập Đạo tràng là cốt để dạy cho rõ gốc TAM-TÔN.

Chư Đệ-tử nơi Định-Tường, nghe Bồn-Sư dạy mà tự xét mình.

Đường Chơn-Lý Định-Tường chẳng nề,
Sanh Vọng-Tâm chia rẽ đệ-huynh,
Sớm trưa lo việc chống-kình,
Chẳng lo bồi-đắp Danh-Thịnh Cao-Đài.
Đạo cao-trọng, mấy ai thấu Đạo,
Trời Từ-Bi, lại thạo dối Trời,
Mảng lo ích-kỷ gạt đời.
Mà quên Thiên-Mạng của Trời phú trao.
Thương Sanh-Chúng Thầy nào tự-trọng.
Hạ mình lo giải Vọng Nhơn-tình,
Chọn nơi làm gốc Dân-sinh,
Trung-Uơng bền chắc giữ-gìn Đạo Chơn.
Nhưng hềm nổi tiếng đồn kém giọng
Dạ Từ-Bi THẦY phóng Thiên-ân.
Giao CA quyền được Sớ dâng,
Định-Tường ÂN-XÁ người cần Lý-Chơn.
Thọ Thiên-Ân mưa sền tấc dạ,
Kể từ nay sắc đá giúp Thầy,
Trung-Uơng lui tới sum-vầy,
Vuôn tròn bổn-phận cho dày quả-công.
Trời tuy thừa, mấy lông chẳng sót
Thiệt với Trời kéo lọt biển trần,
Dối Trời đâu khỏi mắt Thần,
Dối Trời là hại Chơn-Thân của mình.
Khuyên các trẻ giữ-gìn Đạo-Lý
Đạo, LÝ rành, CHƠN-LÝ mới mong
LÝ-CHƠN Tâm-Tánh, giời xong,

Thiệt hành một LÝ, vược vòng phạm-phu.
Phải nhớ chữ Bạch-cu quá khích,
Phải gìn câu Triều-Tịch TỰ-TỰ,
Con ôi! **Mấy** đũa nhân-cư,
Làm sao gặp được **CHƠN-SU** **BÍ-TRUYỀN**.

Y sớ dung **Thầy** liền hạ bút,
Phong các con hưởng chúc **Hồng-Ân**,
Từ đây **Trật-Tự** rân phân,
TỰ-DO, **BÌNH-ĐẲNG**, lần lần bỏ đi.

Đừng miệng đọc **Từ-Bi**, **Bác-Ái**,
Mà lòng lo **MẶT**, **TRÁI**, phỉnh người,
Các con **Nam Nữ** nghe lời,
Con **TRỜI** THÌ **PHẢI SỢ TRỜI**, nghe con?

Thái-Ca-An-Thiên: Trong sớ của con dâng cầu
phong **Nam-Nữ** nơi **Định-Tường**, vì có nhiều đũa
Đức-Chí-Tôn đem lên, nên đợi có mặt **Chưởng-Quản**
Hiệp-Thiên-Đài mới xưng danh.

Trong sớ của con dâng **ĐỨC-CHÍ-TÔN** có đem 2
trẻ bên **Phái-Nam** lên làm **Giáo-Sư** ấy là **VỰA**, **Cao-**
Lãnh và **CẢN**, **Mytho**.

CẢN phải làm trọn phận-sự. **Tiên-diệp**, **Bồn-sư**
giao chức **NGOẠI-GIAO** cho **CẢN**, con chớ thối-thát,
phải hết dạ vừa-giúp **Trung-Uơng**.

Bên **Phái-Nữ**, **ĐỨC-CHÍ-TÔN** đem **Hương HÒA**
và **Hương THỆP** đến chức **Giáo-sư**. Tiếc vì **Hương**
THỆP không được hưởng **Ân-Huệ** của **ĐỨC-CHÍ-**

TÔN lúc còn sanh-tiền, song ĐỨC-CHÍ-TÔN đã cho hương-hồn nó đến châu mà hưởng ân-diễn rồi.

ĐỨC-CHÍ-TÔN cũng có đem một trẻ lên GIÁO-HỮU là NHÂN Trà-Vinh, còn dư bao nhiêu THẦY đều y phê, nghĩa là : nơi Định-Tường Phái-Nam được Chín (9) Giáo Hữu, Ba-Mươi-Ba Lễ-Sanh và Phái-Nữ được mười-sáu (16) Lễ-sanh. Còn các nơi khác, Phái-Nam được Bảy (7) Giáo-Hữu, mười-ba (13) Lễ-Sanh; Phái-Nữ Một (1) Lễ-Sanh.

ĐỨC-CHÍ-TÔN cũng y-phê Hai-Mươi-Lăm (25) trẻ của Bàn Cai-Quản Định-Tường yêu-cầu làm chức Lễ-Sanh.

ĐỨC-CHÍ-TÔN cũng y-phê cho những đứa đã được CA phong làm Tiên-Phong, nay lên được làm Thiên-Phong cả.

Trong bàn THIÊN-PHONG Định-Tường, ĐỨC-CHÍ-TÔN có Gia-Phong cho TRUNG làm CHÁNH-THƯỢNG-PHỐI-SU và ĐỒ, TÀI, TAM, làm Giáo-Sư.

Nơi Kiên-Giang, Đức-Chí-Tôn đặc-ân phong cho ĐẦY làm Ngọc-GIÁO-SU,

Sớ của con xin ĐỨC-CHÍ-TÔN, phong cho HƯƠNG NHÂN làm GIÁO-HỮU, HƯƠNG-QUI và HƯƠNG-GIÁP làm LỄ-SANH đã được y-phê.

TRƯỞNG-THIÊN-SU có đệ sớ của con và THANH-SƠN xin một Giáo-Hữu, năm Lễ-sanh Phái-

Nam, và một Giáo-Hữu, Bảy Lề-sanh Phái-Nữ. Bồn-Sur có đệ lên Đức-Chí-Tôn, thì Đức-Chí-Tôn phán rằng y phê cho vui lòng Hai con, và giao cho hai con điều-định chúng nó cho phải phận đứng trong vòng Chơn-Lý.

Thái-Thanh-Sơn : con trao lời cho ĐÍNH.

ĐÍNH cả phàm-tâm, may có chút hồi tâm, nhưng hồi tâm mà không dứt phàm-tâm thì trông gì thấy Đạo-Tâm? Nhà ĐẠO rất lớn-lao rộng-rải, song đường ĐẠO rất nhỏ-nhích hiểm-nghèo, nếu ai đi trên đường Đạo mà nhứt tâm theo Đạo, thì Đường ấy rất vững-vàng, sẽ giần đi đến nơi đến chốn. Nếu ai đi trên Đường-Đạo mà có chút kiêu-tâm, cho rằng là bình-yên vô-sự, thì đường ấy sẽ trở nên là hố-sâu vực-thẳm đó.

ĐÍNH: Con có chút Hiếu-Tâm, nên ĐỨC-CHÍ-TÔN phong con làm chức Giáo-Sur, con chớ học phường Chơn-Lý mép mà phải sa-đọa cả Âm lẫn Dương.

CỪ: Con có chí tu chẳng? Nếu con có chí, thì phải tuân và phải sợ Thiên-Điều. Tu là cứu Cứu-Huyền-Thất Tồ. Mà nếu Tu giả dối thì sao? Tu là cần phổ-độ chúng-sanh, mà nếu thả lưới giăng-giò chúng-sanh thì thể nào? Tu phải biết một Trời Độc-Nhứt, mà nếu ai tưởng phá cái Độc-Nhứt của Trời, để xưng mình là cao-thượng, thì thể nào? Của Trời thì

giúp cho Trời, nếu ai vay của Trời mà lo riêng cho mình, thì Thiên-Điều đâu thứ tôi loạn mà mong. ĐỨC-CHÍ-TÔN đã đem con vào bực Thập-Nhị Thiên-Phong, vậy nay ĐỨC-CHÍ-TÔN phong con làm Giáo-Sư; hãy đến Trung-Uơng mà học Đạo.

ĐỨC-CHÍ-TÔN còn định phong trót 20 đứa nơi Sa-Giang, song vì chúng nó làm Sa-Giang bất hòa, muốn chia phe, vì vậy nên ĐỨC-CHÍ-TÔN đình cuộc phong-thưởng lại, đợi khi chúng nó biết rằng Chơn-Lý là có Một, thì sẽ phong cho chúng nó. Hiện nay Bồn-sư quyền Tam-Phong cho NGUỒN làm chức Quyền Giáo-Sư-Tiên-Phong, hãy giúp MẠNH và VỰA mà hành sự nơi Cao-Lãnh.

NGUỒN: Con phải bỏ Những THINH, ÂM, SẮC, TƯƠNG, mà con đã làm từ lâu nay đó đi. Con muốn phổ-độ người, thì phải cho thông Đạo, chớ có đâu lúc sống thì một câu Thánh-Huấn không biết học, mà cũng không chịu học, cứ lo theo việc dị-đoan, ngoại-giáo, mà đến khi chết rồi, còn lại xúm-xích nhau kinh-kệ đôi ba ngày, mà mong cứu vớt ai? Lại làm cho dễ tiếng trò-cười Đại-Đạo.

Tiện đây Bồn-Sư phong cho VỰNG làm chức Giáo-Hữu đặng thế cho NGUỒN. Phải bảo nó lo tròn phận-sự.

NGỌC-KIÊN-TINH-QUÂN

Bốn-Sư có được sớ Hiệp-Thiên-Đài cầu-phong cho các con nơi Tân-An và Thủ-Thừa.

Vậy con phải coi theo bốn bài kệ dưới đây mà trao phận-sự cho chúng nó.

Kỳ nhứt :

Thành Tài Học Diệu ở nầy con,
Giáo-Hữu Thầy bang phận phải tròn,
Thượng HỌC, Ngọc Thành, TÀI, DIỆU Thái,
Thiên-An nghĩa trọng sánh tày non.

Kỳ nhì :

- Thầy chấm Tân-An bốn vẻ hương,
QUẾ, TRĂM, HẬU, THÍCH đức khiêm-
Thiên-An Giáo-Hữu phong cho trẻ, [nhường
Công-Quả Tam-Kỳ răn chải bương.

Kỳ tam

Nam-Phái Thầy phong chín (9) Lễ-Sanh,
Thái NGÔ TÂN TỰ chữ phê rành,
HIỆP SANH với PHÉP vào bia ngọc,
TỰ NGỌC ĐỒ đồng đứng Thượng-Thanh.

Kỳ tứ

Lễ-Sanh Nữ-Phái chọn năm người,
ĐẠO, THỐNG, NHIỀU, GIÀU lại với KHAI,

Phải đến Trung-Uơng tròn bốn-phận,
Vung nền công-quả mưa hễ sai.

Con trao lời cho Hương-KIỀU, nếu nó muốn hành Đạo, thì phải dóm lên ba thước. Hễ gần son thì đỏ, gần mực thì đen, tự ý Hương-KIỀU muốn dóm lên ba thước đặng thấy cái đỏ hay là dóm xuống ba thước đặng thấy cái đen thì chịu lấy.

Nay có sớ Hiệp-Thiên-Đài cầu phong cho nó, nên Bồn-Sư phong chức Tiên-Phong Giáo-Sư cho nó. Nó phải biết rằng Luật-Hiệp-Thiên-Đài là Vô-Tư, mà Thiên-Điều cũng khó tránh.

Nay Bồn-Sư đã trao cả Lời dạy dỗ cho chư đệ-tử rồi.

(Thăng)

NGỌC-Âm khuyến dụ bực ngầy thơ,
HOÀNG luật đầu dung việc hồng-hờ.
ĐẠI-ĐIỆN nếu lòng thành cải quá,
ĐỂ ân còn có chỗ trông nhờ.

Đó là bài kệ xưng danh hiệu của Thầy, để làm đầu-đề bài Kỹ-Luật của Thầy bảo CHƯỞNG-GIÁO-THIÊN-TÔN dạy các con kiểm hai mươi tám khoản (28). CA, KIÊN, NHƠN, CHIẾU: hãy tìm cho chóng đề Thầy giống sức các con.

KIÊN, sớ của con dâng hỏi chín (9) trẻ nơi Tân-An; Thầy đã duyet rồi. Con phải biết SANH

TỶ và GIÀU, phải đủ giai-cấp mới được, nghĩa là chúng nó phải làm Lễ-Sanh trước khi làm Giáo-Hữu. Nếu trái lại, thì không tốt cho phần thiên-liêng của chúng nó. Chúng nó phải chịu sự thối chí ngã lòng trước, rồi sau mới vững-vàng được.

Con hỏi lại nó, coi có thật tuân luật Trời chăng? Nếu con xét kỹ rồi, con có quyền cho chúng nó Bái-mạng một lần thứ nhì mà thọ-lãnh chức Giáo-Hữu.

Còn Sáu (6) trẻ kia là HIỀN, HÒA, BÔNG, ĐIỂM, KHỎE, XUÂN, thì Thầy đã vui lòng cho con hay trước rồi, rằng chúng nó thuộc về quyền của con chọn mà gieo vãi hột giống tốt dạng săn-sóc đám Ruộng của Thầy, đừng cho cỏ mọc nai phá.

Nếu con muốn chúng nó được vào bản vàng, thì con hãy xét trước cho kỹ, vì người tiếng-dẫn và người tiếng-cũ đồng tội, nếu có một đứa làm sai phạm-sự.

Thầy cũng làm vui lòng con, nên phong cho BÔNG và XUÂN làm Giáo-Hữu, còn bốn (4) đứa kia làm Lễ-Sanh theo ý con muốn. Sau con có dâng sớ, phải dè-dặc cho lắm nghe.

NGỌC-Sắc Thầy treo giữa Ngọc-Đình,
HOÀNG-Ngôn thưởng phạt rất định-ninh,
ĐẠI ân Tứ-Thánh đồng dâng biểu,
ĐỂ bản nêu rành Bạch-Ngọc-Kinh.

Các con hãy tĩnh tâm nghe Thầy xướng danh:

331.- Bạch-Ngọc-Kinh diễn linh thầy rọi,
Hiệp-Thiên-Đài ánh giới Thần-Phang,
Trung-Thiên diễn giảng Thánh-đàn,
Kiền-khôn thế-giải ba ngàn bao la;
Tiêu-thiếu nhạc trời thi ca,
Bắc Nam xướng họa một nhà chung vui.
Chung vui rộng mở cuộc ngày nay,
Chơn-Lý bay xa hơn-hở mây,
Ước được năm châu đồng một dạ,
Mới là xinh đẹp tiếng con Thầy.

332.- Tiếng con Thầy cỏ cây nở mặt,
Vọi Kiền-Giang cao ngất Định-Tường,
Khuôn linh gầy-dựng Trung-Uơng,
Phơi gan sắc-đá, dọn đường gai chông;
Rọi gương Chơn-Lý trùng-phùng,
Muốn sao trọn được Đại-Đồng Đệ-Huỳnh.
Đệ-huỳnh tuy thấy khác màu da,
Thầy đả tường phân vốn ruột-rà,
Ví dầu đờn Nam mà nhiếp Bắc,
Nhưng tuồng khéo sắp được bình-hòa.

333.- Được bình-hòa gần xa tương ứng.
Mũi núi xanh đúc vững một tòa,
Trời cao ai gọi rằng xa,
Bá, Tòng, đôi ngọn Đông qua dòn-dòn

Riu đưa đầm-ấm gió nhơn,
Đâu nao tuyết bủa, chỉ sờn gió xao.
Gió xao, tuyết bủa, núi càng xinh,
Tú-khí nồng-nàn Đạo-khí sinh;
Trăm cội xơ-rơ, Tòng Bá vững,
Đón ngăn gió bụi tẩm phong-bình.

334.- Tẩm-phong-bình thình thình sản đúc,
Khí âm-dương nhạc-thúc ven tai.
Bóng ai thấp-thoản hiên ngoài?
Nhắc câu Tam-Tĩnh gọi bài mười khuyên;
Chí thành nhần nại tâm kiên,
Báu Trời ứng-đúc thiên-liêng sản người.
Sảng người ứng-chực báu Trời dành,
Tánh, Mạng, song-tu chớ cải-canh;
Gương trước mặt soi hình với bóng,
Một đều sai-trại hại trăm lành.

335.- Hại trăm lành tại canh tại cãi,
Báu Tam-Kỳ vậy đại, vậy khôn,
Trôn kim nếu chỉ chẳng lòn,
Mà mong sữa méo vá tròn sao xong,
Nữa cân, tám lượng đèo-bồng,
Giống giây thưởng-phạt Hóa-công rần ngừa.
Rần ngừa mắt Thánh với gương Thần,
Tạo-Hóa bao giờ sai mực cân;
Trộn khéo trộn lành ai có chỉ,
Chi bằng phải phải lại phân phân,

336.- Phải phân phân đừng cần Dục-Vọng,
Sửa cơ Trời lại lộng phàm-tâm,
Cơ Trời thính tại vô-âm,
Lộng cơ Trời lại cơ-cầm rắng ngoan;
Dứt lòng ích-kỷ dưỡng an,
Tịnh tâm mới được trong hoàn ngôi xưa.
Ngôi xưa đâu để nhiệm hồng-trần,
Gió cuốn mưa lông mới rộn xăng,
Cay, đắng, chác, chua, Thân-Nghiệp tạo,
Thanh-nhàn mau dục lửa tham-sân.

337.- Lửa tham-sân tung-bùng mây cuốn,
Khẩu-nghiệp làm hại uổng công-phu,
Ảo-Bào mộng-ảnh phù-du,
Trần-duyên Nhân-quả bao-mù thế-gian,
Đả không thức tỉnh linh quang,
Vui say nghiệp-chương mê-mang Luân-Hồi,
Luân-Hồi Quả-Báo Phật thường răn,
Con Phật mà mang hết nói rằng!
Phổ-độ đả khuyên đừng dối thế,
Mắt Thần như chớp lại như giăng.

338.- Chớp lại giăng chẳng rằng chẳng nói,
Mà đổ ai giấu khỏi phân hào,
Công-Bình ngọn bút Thiên-Tào,
Ngay-gian chơn-ngụy giấu sao qua Trời,
Dần, Thân, Ty, Hợi toi-bời,

Bán-Thiên meo-dậu khuấy đời trẻ con.
Trẻ con chưa thạo các tuồng chơi,
Hụp, lặn nào hay chọc khuấy Trời,
Ngọn gió vừa rao xanh nám mặt,
Dị-đoan vía-dại một trò cười.

339.- Một trò cười tiếng đời người nhắc,
Đạo đâu làm mê-hoặc chúng-sanh,
Đạo là Bắc-Ái Công-Bình,
Đạo là Phổ-độ ba nghìn thế-gian,
Chưa Đông tìm cách ngự hàn,
Chớ chờ Đông đến rồi than rét già.
Rét già mới rõ luật Công-bình,
Hồi tưởng người nào mãi tuổi xanh,
Tích cốc phòng cơ toan sớm liệu,
Khuyên đời trân-trọng cái danh-thinh.

340.- Cái Danh-Thinh giữ-gìn cho lắm,
Lời Thầy răn như tâm Cam-lồ,
Đạo là Thanh, Tịnh, Hư, Vô,
Âm, Dương, phản-phức, Hà-Đồ, Lạc-Thơ,
Chớ tin bản lạ mơ mơ,
Ngăn đường Chơn-Lý dựng cờ văn-minh.
Văn-Minh gốc chuộng tại tinh-thần,
Linh-tánh Thầy ban đưa mỗi cân,
Chọn đất, chọn người, tùy thứ giống,
Chớ rằng đây Hạ đó rằng Xuân.

341.- Đó rằng Xuân, đây rằng Đông-Chí,

Đông-Chí thì Dương-khí nhứt sanh,
Đả bang cho sảng tánh lành,
Bỏ lành theo dữ, tại mình hỏi ai?
Chẳng tuân chiếu-chỉ Thiên-Đài,
Đề cười nhị-thụ hóa sai Chơn-Truyền.
Chơn-truyền thọ, thọ, tại duy, duy,
Thánh-Ý đừng lầm nẻo Tứ-Phi,
Chơn-Lý rẽ chia vì Dục-Vọng,
Hồi tâm mau dứt cuộc Tham-Si.

342.- Cuộc Tham-Si dứt đi mới được,
Khuyên ai đừng dụng chước Thiên-Cơ,
Trung-thu chờ gọi trắng lò,
Trước sau tại một nước cờ hư nên,
Tập roi mà thiệu lại quên,
Quan-Âm, Long-Thế, lạc quyền Trung-Uơng,
Trung-Uơng Chơn-Lý dụng đầu tay,
Thức tỉnh người mê giấc mộng-say,
Lẳng đục tơ-tằm no miệng kiến,
Già lời quên nghĩ trả là vay.

343.- Trả là vay gát tay nghĩ tốt.
Cũng một nhánh trái ngọt trái chua,
Đạo không dạy việc tranh-đua,
Đạo dạy giúp-vừa năm giống một Cha,
Khôn-lanh sao bằng thiệt-thà,
Chung hiệp một nhà cứu sống thế-gian.
Thế-gian cũng một cửa nhà chung,

Ai nỡ chia ra đũa một vùng ?
Đũa gọi đũa khôn thầy đũa đại,
Vùng mà gọi khéo nói sao cùng.

344.- Nói sao cùng Không Không, Sắc Sắc,
Có Chánh-Tâm mới dứt loài tà,
Phật tuy số gọi hăng-hà,
Trần-Gian yêu-quái biết là mấy môn.
Đánh vùi cát bụi phẫn-son,
Đảo-diên trật-tự, hao-mòn thân-danh.

Thân-Danh quý báu giữ cho bền,
Có cái danh này mới có tên,
Có Tuổi, có Tên, Danh phải có,
Danh là rường-cột, Đạo là nền.

345.- Đạo là nền đừng quên mỗi Đạo,
Có Đạo rồi mới tạo Thế-gian,
Tin chỉ cái Đạo mơ-màng,
Học chuyện tuần-hoàn sai Đạo dễ yên,
Đạo khuyên Chánh-trực tự-nhiên,
Không thông-hiểu Đạo, chưa duyên hiện thời.
Hiện thời mỗi Đạo tợ tơ-vò,
Xâu-xé nhau vì sự ấm-no,
Quen nghiệp bán Trời đành phá Đạo,
Đạo nào có dạy việc mờ-hồ.

346.- Việc mờ-hồ nhãn-nhô chán-ngán,
Kế tinh-ma mù-quán tối-tâm,

Cơ thâm thi họa cũng thâm,
Cháy mảy vì lửa bắt ngấm dầu trong;
Tràng lây nhanh liễu cội tòng,
Phí công vung-quén, nhọc lòng sâm-soi.
Sâm-soi, nào phải một đôi năm,
Họa phước vô môn tiếng chẳng lăm,
Bể nạn chống Trời, ngao tát biển,
Khuyên người hỏi lại cái lương-tâm.

347.- Cái Lương-tâm phải cầm cho vững,
Mới thiệt rằng là đứng Trượng-Phu,
Hãy xem cái bóng Bạch-Cu,
Nào là xe ngựa lọng dù mà chi ?
Biết rồi thì chớ hoài nghi,
Tiền-đồ làm trọng, thị-phi chớ lăm.
Chớ lăm-lạc lối, uổng công-trình,
Đường cả đồng đi dẫn chúng-sinh,
Ái, ố, tham, si, tình thế-tục,
Luân-Hồi ai có thể thay mình ?

348.- Thế thay mình như hình với bóng,
Thì phải càng Đức trọng Đạo cao,
Dứt xong cái sóng phong-trào,
Tin-thành tin-ngưỡng, chớ xao-lãng hoài,
Một đường, thẳng bước tiên-đài,
Áo-xiêm rạng vẻ Bồng-Lai chực-chầu.
Chực-chầu Tánh, Mạng chủ Thiên-Đình.

Phán-đoán loài người phẩm trọng khinh,
Lưỡi sảo có răng cần cần-thận,
Khuyên ai chớ vội tánh phê-bình.

349.- Tánh phê-bình vô-minh xúi dục,
Bởi nơi ngòi tam độc mà ra,
Đất bằng bông nổi phong-ba,
Tại đâu chia rẽ NGƯỜI, TA, TA, NGƯỜI?
Rán lo phân giảng Lý Trời,
Đừng lòng ích-kỷ, bị lời sàm-ngôn.
Sàm-ngôn ru-rỉ dỉ bên tai,
Thãnh-thót đờn ca giọng đủ bài,
Thương bạn rán lo khuyên dứt bạn,
Chánh Kim-Nam-Chỉ chẳng hề sai,

350.- Chẳng hề sai lòng hoài có một,
Mời gọi rằng rường cột Tam-Kỳ,
Cớ sao tiếng dạn chẳng ghi?
Trung-Uơng là chỗ Thầy qui Đạo-tràng,
Giống cần Sòng vị ngổ-ngàn,
Lưỡi thêm uống ngạnh móc-ràng Chỉ-Mam.
Chỉ-Nam chỉ rõ lượng Từ-Bi,
Chỉ nghiệp nhơn-sanh nặng thể chì,
Gươm Huệ ươm trao cho rõ mặt,
Giúp cơn ngư được buổi diên phi,

351.- Buổi diên phi Hóa-Nhi cố-cập,
Đường Lý-Chơn bồi đắp đả lâu,

Khen cho chung thỉ một màu,
Càng nhìn Thánh-Huấn càng sâu lại càng.

Nghiệm tường mới rõ tâm-cang,
Muốn thử đá vàng nôi lửa thét coi.

Thét coi thiệt giả kéo chưa tường,
Ma-quỉ hêu đòi găm khá thương,
Tiên-Phật ngao du đâu có được,
Cú kêu dữ miệng, có ai nhường.

352.- Có ai nhường bước đường tấn-hóa,
Rỏ cơ Trời mau khá gia tâm,
Giăng tay rước bạn tri-âm,
Cao-sơn, lưu-thủy, khúc cầm Hữu-thanh.
Vầy-vui đủ bạn công-khanh,
Tứ-dân, tứ-thú, dựng thành Đạo cao.
Đạo cao cùng chẳng tại nơi mình,
Khuyên trẻ trau-dồi cái tánh linh,
Cứu-vớt chúng-sanh cơn sóng khỏa,
Vững thuyền tế-độ buổi nghiên-chinh.

353.- Buổi nghiên-chinh lòng gìn Bắc-Ái.
Tìm Lý-Chơn chẳng nại công-lao,
Cứu nguy thành lửa, cá ao,
Trước sao, sau vậy chớ xao cang-trường,
Công dày, sức vững, chí cường,
Đừng chia phe-phái, cứ đường Trung-dung.
Trung-dung Đạo-lý giữ đừng sai,
Bền-bỉ từ xưa hỏi mấy ai?

Kinh, Cần, Trang, Nghiêm dè-dặc lắm,
Nhứt tâm, nhứt đức, mới rằng trai.

354.- Mới rằng trai đủ tài tể-độ,
Ngấm râu mày chớ hồ phận trai,
Gìn lòng chớ chút lầm sai,
Dứt lòng Kiêu, Lân, được dài huệ-ơn.
Sao cho trông-sạch bốn-nguơn,
Nhớ lời dạy bảo thiệt hơn phân-trần,
Phân-trần với trẻ đả đòi phen,
Cái tánh Kiêu-căng rất đòi hèn,
Ma chương răn chừa đừng bịnh-rịnh,
Mới mong gặp-gở cựu nhơn-duyên.

355.- Cựu nhơn-duyên sanh tiền khẩn-khích,
Lòng chí-thành chẳng mịch chẳng phai,
Mỗi lảng miệng thể biếm-bài,
Đá vàng một dạ, mặc ai sể-sùng,
Công-phu, hiệu-quả, minh trưng,
Đài linh vuơn tắc ngàn từng suốt thông.
Suốt thông Đạo cả bởi Trung-Dung,
Bền-bĩ đừng cho uổng phí-công,
Sẵn giống, sẵn phân, người cũng sẵn,
Thiênng-liêng cội cả răn vung trồng.

356.- Răn vung trồng cho sung cội được,
Hãy nhớ câu hữu-phước, hữu-phần,
Dứt xong được tánh phạm trần,
Tách xa Bắc-Ngụy, chẳng gần Đông-Ngô,

Vững-vàng được bước tiền-đồ,
Đừng tin son vẽ, phấn tô tượng màu.
Tượng màu Bắc-Ái, dạng Từ-Bi,
Phỉnh kẻ mờ-mê lập cánh-vi,
Khuyên trẻ biện-phân đường mỗi chánh.
Vàng mười chớ để lộn đồng xuy.

357.- Lộn đồng xuy để nghi sanh-chúng,
Đừng cho ai rẽ-rúng Tam-kỳ,
Biện-phân cho rõ thau chì,
Phải tường thị thị phi-phi một vài,
Trung-Uơng lui tới anh-tài,
Giữ một tâm hoài hiền đái sỉ chiêu.

Chiêu hiền đái sỉ trọng anh hào,
Người một ta mười Đạo mới cao,
Khổ hạnh là đầu muôn cội cả,
Muốn nên danh-vọng dạ đừng nao.

358.- Dạ đừng nao mới cao phẩm-hạnh,
Chữ lời Thầy nhân-nhận làm đầu,
Một lời nhận, giá mười câu,
Xót thương cho kẻ cơ-cầu hiểm-nham.
Tránh phường triêu-tứ mộ-tam,
Đuôi ong nọc đĩa, máu tham chẳng cùng.
Chẳng cùng xét được dạ con buôn,
Phuồi sạch ngoài tai chớ để buồn,
Đạo vốn Không Không, không sắc tướng,
Chúng-sanh càng mỏng-mảnh hơn chuồn.

359.- Mảnh hơn chuồn thêm luồng đông dội,
Độ sanh-linh phải bội công-phu,
Chỉ công vén ngút vệt mù,
Chỉ đường Chơn-Lý nẻo tu cho người.
Gỗ săng khéo cần thêm tươi,
Bân-bân văn-chất, con người mới nên.

Mới nên đáng mặt đũa con Thầy,
Lúc-thúc nuôi mình hồ cỏ cây,
Chơn-Lý bữa tràng nung Võ-Trụ,
Đừng cho thâm thẹn tiếng râu mày.

360.- Tiếng râu mày đổi thay thời-thế,
Chỉ hùng-anh lại để trò cười,
Màng đời dả rộng con người,
Mê say khói mộng bấu Trời đem thiêu,
Thần Tiên khoái-lạc tiêu-diêu,
Lấp tai khỗ-ách, sắng liễu trường-sanh.
Trường-sanh muốn được lắm công-phu,
Độ kẻ phạm cho dứt cái Ngu,
Ngu Sắc, Ngu Tài, Ngu Trật-Tự,
Ngu Danh, Ngu Lợi, mắng mê-mù.

361.- Mắng mê-mù vó cu lạc bước,
Nay nhằm đường ngư dước diên phi,
Dò lần hai chữ Học-nhi,
Học-Nhi thì tập giải thi cung Thiềm.
Thông đều vắng cổ lai kim,
Nhớ câu Đạo vốn phẳng yên như tờ,

Như tờ giấy trải chẳng hề xao,
Dạy bạn đừng ham cách lộn-nhào,
Bình-Đẳng ấy là đều Trật-Tự,
Quên bề Trật-Tự khó trèo cao.

362.- Khó trèo cao nổi trào ưu thắng,
Bởi Tiên-ban đã sẵn tên đề,
Trần duyên nay đã nảo-nề,
Tiên-duyên tu tỉnh mưa hề cải-canh,
Chung linh tú khí khắp nghìn,
Chớ cho uổng phí công-trình tiền-thân.
Tiền-thân khổ-hạnh có ngày nay,
Nay cũng dày công mới gặp Thầy,
Thẳng bước chớ cho ngừng-ngỉ gót,
Minh nên bạn cũng được thơm lây.

Thầy lược-lặc được Ba-mươi hai (32) đũa Đại-Thiên-Phong ấy. Tuy có đũa đả ngoại-đạo rồi, song Thầy còn kêu nó một lần chót nữa, dặng đến khi Thầy phán-đoán Đại-Đồng Thế-Gian, chúng nó không còn trách Thầy được.

Còn nhiều đũa đả được đứng nơi Bản-vàng rồi, song Công-Quả còn ít, hoặc thọ phong chưa được mấy ngày, nên Thầy chưa xưng danh. Mấy đũa ấy phải rán, chớ bơ-thờ hoặc là bán-đồ-nhi-phế mà rất uổng.

Lê thì Thầy phải xưng Danh Phái-Nữ, song bên Nữ-Phái những đũa ỷ có công lớn,

đều có tội, vì phạm Luật Hiệp-Thiên-Đài. Có
đứa thì tư-vị kẻ phạm luật, hoặc có đứa vì
nhẹ dạ thì cũng đều có tội.

Thầy ước sao cho chúng nó ăn-năng sám-hối.

Bên phái Nam cũng có nhiều đứa rất nhẹ dạ,
chư Thần lấy làm hồ ngơ mà thấy chúng nó.

Thầy các con,

Các con tịnh tâm nghe Thầy dạy tiếp:

363.- Được thom lây cả bầy con dại,
Đừng ai làm phá-hoại danh Thầy,
HIỆP-THIÊN LUẬT cả Cao Dày,
Đừng ai khoe giỏi nói hay cãi Trời;
Các con Nam-Nữ nơi nơi.
Hề rằng biết Đạo nghe lời mới nên.

364.- Mỗi Chơn-Lý cây KIÊN gở rối,
Đứa Vọng-tâm quá vội Tự-Kiều,
Mượn danh tuân luật Qui-Điều,
Song lòng dối-trá trăm chiều gớm-ghê,
Thăm toan kết đảng kết phe,
Ma quỷ một bè vinh mặt rằng khôn.

365.- Tại các trẻ muốn chôn tánh, mạng,
Ắc phải vương tai nạn phi-thường,
Thầy đâu có dạ chẳng thương,
Thương sao cho được tai-ương nó gầy,

Thầy thương nên mới tỏ-bày,
Khuyên con Nam-Nữ từ rày phải tuân.

366.- Cửa Hiệp-Thiên ngàn từng chón-chở,
Cửu-trùng-Đài khuyên chớ Vọng-Đàm,
Xanh nào lẫn được xanh chàm,
Muốn thông Đại-Đạo nhứt Tam phải rành.
Mồ-hồ lằng-liếu mỗi-manh,
Mà mong thống-nhứt Nguơn Hanh mỗi giếng.

367.- Phải nghiệm xét Hậu Tiên Thiên-Vận,
Đặng suy cùng vô-tận vô-biên,
Đạo tìm những trẻ hữu duyên,
Ai vô duyên chớ xưng Tiên, gọi Thần.
Đạo là phẳng lằng trang bằng,
Đạo không thữ-thách nhố-nhăn cãi Trời.

368.- Khuyên các trẻ nghe lời Thầy dặn,
Đừng để lòng cừu-hận tham-si,
Dứt giây Ma níu, Quỷ trì,
Tìm đường Chơn-Lý mà qui cho rành.
Đừng nghe kẻ cãi người canh,
Vui nghe một phút tội hành lao-lung,

369.- Biết sao nói cho cùng với trẻ,
Bởi Vọng-Tâm quên kể lời Thầy,
Đạo tuy ở khắp Đông Tây,
Mà ngôi Độc-Nhứt là Thầy đó con.
Thầy đâu có dạ Tự-Tôn,
Song ngôi CHÍ-BỬU, CHÍ-TÔN là THẦY.

370.- *Ưa nước mắt khuyên bày con đại,
Cỏ lồi thì rán cãi rán chừa,
Thẳng giây mực nẻ đường cưa,
Đau lòng tại gỗ sớ thừa thịt tỳ.
Nhớ ngày KỶ-NIỆM-TU-MI,
Con nào tội ác khó qui vào trường.*

371.- *Lập Trung-Uơng Nghĩa-phương dạy trẻ,
Nhắc các con tiên Lễ, hậu Văn,
Anh em khẩn-khích muôn phần,
Dưới trên hòa-thuận, khuyên đừng trắng đen,
Nước trong nhờ có lông phèn,
Người nên nhờ có bạn hiền sớm khuya.*

CA, KIÊN : Hai con hãy trao lời Thầy dạy cho các em con nơi Cao-Lãnh và những đứa vắn mặt.

Ở các con nơi Cao-Lãnh :

Các con vốn là con yêu-dấu của Thầy. Thầy đã tạo Tánh cho các con ra lâu rồi, song vì nhiều đứa quá tin theo luồng ma-ách, nên mới vội quên Thầy. Thầy là Chơn-Lý, lẽ nào Thầy nỡ dạy các con làm sai Đạo-Lý sao? Hễ sai Đạo-lý thì mong chi cho trúng Chơn-Lý?

Đạo-Lý là chi? Ấy là phải có Nhơn-Nghĩa. Đứa nào phi Nhơn, phi Nghĩa là phi Chơn-Lý đó.

VỤA : Ngày nay con biết có Thầy nên quyết theo Thầy, thì con hãy dạy các em con cứ noi theo Chơn-Lý.

Chơn-Lý cũng như mặt Nhứt mặt Nguyệt, muôn ngàn kiếp không thay đổi. Đứa nào theo Chơn-Lý, là đứa vô lửa không cháy, xuống nước không chìm Trời còn, Chơn-Lý còn, thì con nào theo Chơn-Lý cũng còn tự-nhiên. Con hãy dạy lại các em con.

CANG, TRUNG, ĐÂY: Ba con phải lo dìu-dắc các em mới của con, nhứt là nơi Đông-Hòa, Đông-Thái, và các nơi khác. Con trao lời Thầy dạy đây lại cho các em con nơi Đông-Thái rằng: Thầy cho nhập-tịch Thiên-phong cho những đứa còn Tiên-Phong đó. Con hãy coi chừng chúng nó, vì còn nhiều đứa vẫn nghe theo ngoại-giao hoại.

ĐẢNH, CẦN, HIỂU, ĐỒ, TÀI, KIẾN, TÚ, KIÊM, DIÊU:

Các con hãy lo săn-sóc dạy-dỗ các em con, những đứa nào còn mê-muội dốt-nát phải đến trường học Đạo. Xong phận sự rồi, Thầy sẽ ban ân-huệ cho. CẦN: Thầy phong con làm chức Văn Luật-Hộ-Đàn, và ĐỒ làm chức Võ Luật-Hộ-Đàn. Hai con phải lo tròn phận-sự trong lúc hành đàn.

KHANH, CUỜNG, NGUỒN: Thầy khuyên KHANH bỏ tánh cố-chấp và CUỜNG bỏ tánh tự-cao. Nếu không cố-chấp và tự-cao thì mới gọi rằng là vô-ngã. Hễ vô-ngã rồi, mới có thể gọi rằng Trung-Dung. Thầy giao Sa-Giang cho ba con, thì ba con phải Trung-Hòa mới được, và Thầy khuyên các con của

Thầy phải bỏ những Thinh, Âm, Sắc, Tướng của Tôn-giáo mà các con lầm tưởng là của Đạo tự bấy lâu nay.

Thinh, Âm, Sắc, Tướng, của Đại-Đạo là : Ngày sáng, đêm tối, mây vẩn, sấm nổ, Xuân nắng, Hè mưa, Thu gấm, Đông rét, đất thấp, trời cao, người khôn, thú dại, trật-tự đều phân minh.

Ba con hãy nhớ lời Thầy dạy, hễ trên nói dưới phải nghe, dưới can trên phải xét, đừng đưa nào phải trước mặt mà quấy sau lưng. Được như vậy thì Thầy sẽ ban ơn cho.

PHẤN, CHIẾU : Trách nhậm của hai con nơi Trung-Uơng chẳng phải nhỏ, Thầy lấy làm thương hai con lắm, nên Thầy thả cho hai con hoan-đàng cho biết mùi hư thối tẻ, nếu như có đưa nào gọi rằng nếm chưa đủ, thì hãy cứ hoan nữa đi. Song nhiệm quá sự xấu rồi, thì chớ trách Thầy. Bao giờ con nào trở lại, thì Thầy khóc mà mừng cho con đó.

CA : Đạo đương lúc gập-ghình, Thầy trao gánh nặng cho con, sao con có ý muốn an vui hoài ? Thầy trao gánh nặng cho ai, thì Thầy đã trao trước cho người ấy cái đòn cân rất chắc rất giảo, trái cân rất xứng đáng, thì mới gánh nổi tội lỗi của Thế-gian. Con thử nghĩ coi có ai thương chiếc Đò hoặc cái Cầu, là vật đưa người qua sông rạch chẳng?

Thế-Gian đã không thương Đò, Cầu, mà lại

còn trách chữ Đò, chữ Cầu là khác nữa.

Nếu con vì sự như vậy, mà con triệt đò, hoặc rút cầu, thì tội ấy về ai ? Dầu con không triệt đò rút cầu, mà con không sáng-sóc nữa, thì chẳng bao lâu đò mục, cầu hư, thì lỗi ấy nơi ai ? Con hãy tự xét ?

Hiện nay Thầy phóng điển thêm cho ba đứa nữa được vào Phái LA-HÁN, đặng để giúp Hiệp-Thiên-Đài.

TÚ : THANH-PHONG-LA-HÁN.

KIÊM : HÒA-PHONG-LA-HÁN.

KIỆN : ĐỊNH-PHONG-LA-HÁN.

Ba con hãy giúp Hiệp-Thiên-Đài mà hành sự. Sắc-Phục hồi nơi Hiệp-Thiên-Đài.

NGÀN : Luồng Ma-Chương của con quá nặng nếu con không dứt bỏ nó. Thầy đã cho con là THANH-NHÀN-TỰ-TẠI-BỒ-TÁT nơi Tam-Kỳ để an vui rồi, sao con cứ đeo-đuôi theo luồng Ma-Chương hoài ? Con một dạ coi phạm làm trọng, sao con không nhường mắt mà nhìn-nhận lúc Thầy Trời dạy Đạo. Hãy nghe lời Thầy, thì Thầy sẽ ban ân, huệ cho.

Ơ các con :

Thầy thường dạy các con phải cho có trật-tự. Các con hãy xem thử từ vật lớn-lao là NHỰT

NGUYỆT, TINH, cho đến vật nhỏ-nhỏi là loài ONG KIẾN, thì các con thấy rõ những vật ấy đều có trật-tự, huấn hồ chỉ các con đều là con của Thầy mà sao các con nỡ bỏ qua những lời Thầy đã có dạy? Thầy lại hằng khuyên các con phải bỏ dứt tánh kiêu-ngạo, ích-kỹ đi, đừng để lòng lo học Đạo cho mau tấn-hóa, mà nào có ai nghe Thầy đâu? Sao vậy?

Hiện nay Thầy đã về Trung-Thiên đặng để xem các con, phấn đấu với lũ Sa-Tăng, nên Thầy cho CHƯỞNG-GIÁO-THIÊN-TÔN thay mặt Thầy mà dìu-dắt các con, dùng điển vô-vi để truyền-bá những bài có ích về sự học Đạo. Công cuộc của Thầy lo cho các con đã châu-đáo, tùy thích các con muốn hư hay nên thì tùy ý. Thành hay chẳng, cũng tại nơi các con. Chớ trách Thầy không tế-độ.

Thầy cũng có cho ba mươi sáu (36) vị Thiên-Tôn hiệp cùng Chưởng-Giáo-Thiên-Tôn mà dạy 36 bậc con cái của Thầy.

Ớ các con!

Các con thể thường hay nói: một con sâu làm rầu một nồi canh, ấy là phi lý. Con sâu có làm sao cho rầu nồi canh được? Hiệp nhiều món mới làm nên nồi canh, thì nồi canh đã có tay thợ khéo sáng-sóc nêm nấu rồi. Bởi thợ tranh tài với nhau, nên mới có một vài con sâu thợ khác lên chen vào

làm cho phá rối lương-tâm của thợ, lại làm cho người ngoài ai có nể đến nỗi canh đó, đều phải buồn-rầu ngao-ngán. Ấy là tại thợ đua tài khéo-khôn, hổng-hờ thách-đố với nhau mà ra, chớ nào phải tại nơi cái con sâu thợ khác chen vào đâu, mà phòng trách cho tại nơi cái con sâu làm cho nỗi canh phải hư ? Vì chẳng khác cây danh-mộc kia, nếu chẳng có một cái mắc nào tỳ, một đoạn nào ẳm, một nhánh nào mục, một rễ nào thúi, thì nào có chỗ đâu mà sanh sâu, sanh mối, mà phá hư cái cây ? Mà dầu cho cái cây ấy lở có sâu mối phá hoại, thì đã có tay thợ khéo xét mà dùng, tùy theo chỗ cần ích mà chọn, chớ chẳng chê là cây có sâu, có mối mà bỏ. Cũng còn một cái ví-dụ nữa chỗ các con xét, kia loài Ngủ-Kim là vật Chí-Bửu, đều sanh nơi chỗ đất hoang-phế, rất cần táo, hoặc rất bùng sinh, mà chánh tay thợ đều phải đi đến nơi mấy chỗ hoang-phế cần-táo bùng-sinh ấy mà tìm, thì mới gặp được các giống Ngủ-kim. Cũng nhờ có sự kiên-nhẫn như vậy, nên mới đem ra giúp ích cho đời được. Các con hãy xét kỹ thì thấy nào có phải tại con sâu mà làm cho nỗi canh phải bị rầu đâu ? Con sâu cũng có chỗ hữu dụng cho đời vậy, tại nơi không có người làm thợ cho rành nghề, cho xứng đáng, nên mới có những tay sâu thợ vụng khác phá-hại đó thôi.

Nhơn-Tâm không được thuận, là tại không lo học-hành mà ra; cứ bo-bo tìm những Giả-Danh-từ bề ngoài, lo tìm những Thầy Ngoại-Giáo mà học, chẳng chịu Tin-Ngưỡng theo những lời của Thầy dạy, cứ lo lập dị cầu-kỳ, đua tranh mơ-tưởng, ao-ước danh-vọng hảo-huyền hào-nhân, chẳng kể Đạo-Đức chơn-thật là chi; như vậy là tại người hay là tại Trời?

Cũng có nhiều đũa lo học 'Thánh-Ngôn, song nó lo đọc cho hay, hoặc là cho thuộc, cho người ta khen nó giỏi, dặng nó tranh-giành cao-thấp với kẻ trái ý nó; chớ nào nó có lo học cho hiểu, cho biết Đạo là gì đâu; gặp câu nào có ý cao-xa mắc-mở một chút, thì nào có thấy nó lo hỏi học chi đâu, cứ dùng cái Vọng-tâm của nó dặng bàn-bàn cãi-cãi, hoặc là bỏ đi không cần, cũng có nhiều khi nó lại cắc-nghĩa xiên-quản Thánh-Huấn, dặng đánh đố kẻ nghịch của nó, mà nó quên rằng cái Bản-Thân của nó đã quấy, đã lầm trước hơn kẻ nghịch của nó rồi. Học Đạo như vậy bảo sao người ta không khi dễ Đạo cho được? Còn có một bức giả danh Đạo-Đức, mượn danh Chơn-Lý mà lập danh cho mình, thường có dùng Thánh-Ngôn mà ngâm-ngã ca-vịnh cho vang rền nơi các chỗ có Giáo-Đường, nếu có ai hỏi nghĩa cho kỹ-lưỡng, thì nào nó có biết chi đâu. Tưởng là ngâm-ngã ca-vịnh vậy là đủ gọi rằng Minh-Chơn-Lý. Thật sự là vui chôn Chơn-

Lý mà không ai đề-ý giúp cho Đạo. Bảo sao người ta không khinh-khi Đại-Đạo cho được. Thương thay cho các con của Đại-Đạo mà nở vậy. Còn thêm thường có đũa độc sơ qua nghe lắm hiểu lộn, tự ý mình phê-bình, gạt-gắt chúng-sanh, đặng khoe tài học giỏi, can-khỏi đường ngay, mà nào có ai thấu chi đâu ?

Thầy hỏi các con: Các con nhờ sao mà các con có đó? Có đó mà không làm cho ích lợi cho đời, mà muốn có đó hoài. Nếu muốn có đó hoài, thì phải vay mới có được, chớ cái Không-Gian và Thời-Gian này, nó có cho ai mượn không đâu ?

Chẳng có một sanh-vật nào vô-ích mà ở không trong vòng Tạo-Hóa được.

Kìa loài Thảo-mộc là loài thế-gian gọi là loài Vô-Trí-Thức, song xét cho kỹ mà coi, thì loài Thảo-mộc mới là có Trí-Thức hơn cả; loài Thảo-Mộc biết làm phận-sự của nó, không cái-cọ nạnh-hẹ, không ganh-gỗ. Kể từ ngày nó sanh ra cho đến ngày nó chết, chẳng có một giây phút nào nó quên bổn-phận mà không lo giúp ích cho đời; cho đến chết rồi, cái xác nó cũng còn giúp ích cho đến khi mục; đả mục rồi cũng còn giúp ích cho đến chừng nào không còn chút bụi-tro hôi-hám chi hết, mới là gọi rằng hết phận sự của nó giúp đời. Loài Thảo-

Một khi sống, cứ lo cho thành tài, đến lúc chết rồi, lại hiệp chung với Chưởng-loại của nó mà đưng trọn cả mình nó cho Tay-thợ, tùy theo sức nó cho Tay-thợ liệu mà dùng, miễn là giúp cho thế-gian được mà thôi. Coi lại phần Nhơn-loại, thật là giống có khôn-ngoa, có trí-thức hơn hết cả muôn loài, lại là một thứ có nhưt điểm Linh-Quan của Thầy sai xuống Trần-Gian, đặng giúp cho xong ngôi Tam-tài, mà chưa thấy ai đưng mình cho Thợ-Trời dùng để giúp Đời, lại còn canh-cải chê-bai Thợ-Trời què-vụng. Các con xét coi, sống đả chẳng giúp ích cho Đời, đả hao tổn sự sanh-hóa của Trời, mất biết bao nhiêu cái không-khí của Trời cho, mà chỉ dụng trọn đời, tổn biết bao nhiêu là cái Thời-gian, choán biết bao nhiêu luồng điện Không-Gian, hao tổn biết là bao nhiêu của-cải quý báu của Trời Đất, mà không làm chi ích lợi trả lại, còn lo phá-hại là khác. Hễ hao tổn của Trời nhiều, thì là vay nhiều, mà muốn khỏi vòng Luân-Hồi cho khỏi trả, thì làm sao được?

Ai không giúp Trời, không làm ích lợi cho Đời, thấy người lầm mà không lo sửa, biết người quấy mà không lo ngăn-ngừa, đã không giúp ích cho Đời, mà còn tổn-hao của Trời, cái người như vậy, thì có tội chi lớn bằng? Người Tạo-Nhơn thì

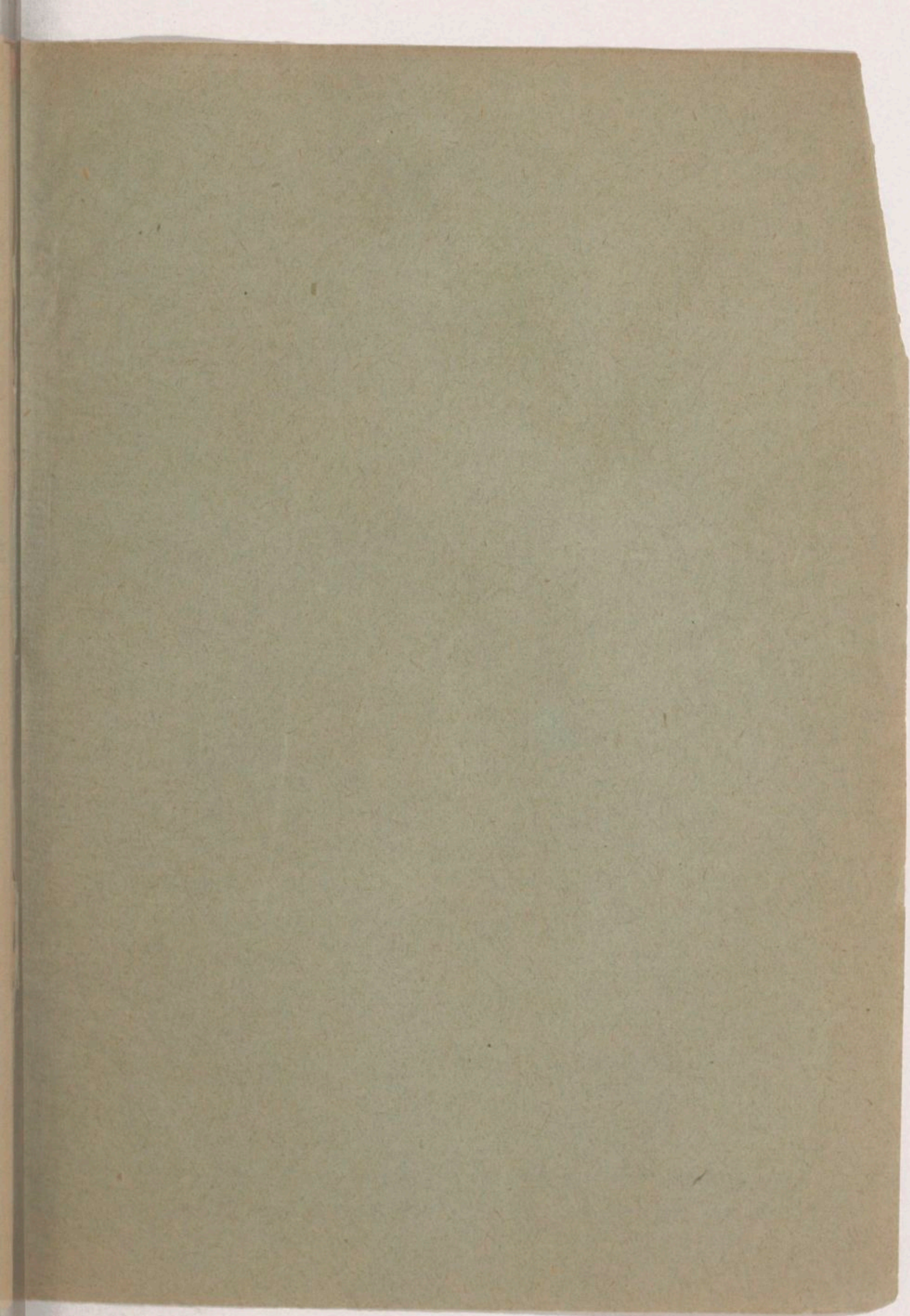
bị Nghiệp-Quả thì đả dành, còn người Tào Tội với
Tào-Hóa thì bị những chi?

Thầy để dư ngày giờ cho các con xét. Các con
hãy tận tâm, Thầy sẽ ban ơn cho.

Bế mạt

Thăng

DEPOT LINGAL - 14-15-16-17 - 18-19-20 - 21-22-23